

'Απ' Ὀλα

Τὸ σύμβολόν μας ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ *

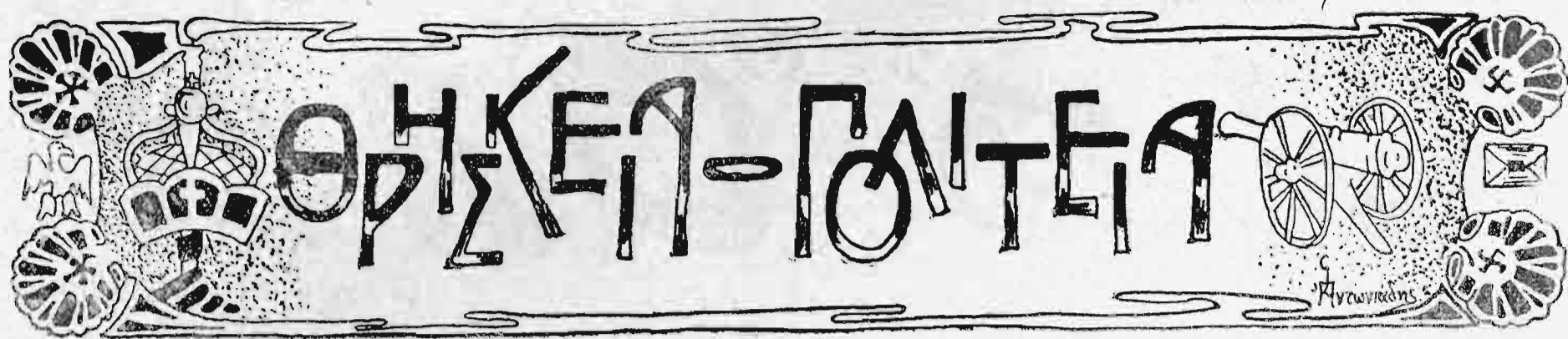

ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΗΔΕΙΑΝ ΤΟΥ ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΥ

Ἐνῶ ὡς κακούργον ὄμιλος κακούργων Σὲ φονεύει,
Ὡς ἅγιον τοῦ τὸ Ἔθνος Σου μ' εὐλάβεια Σὲ κηδεύει.
Ζωὴν στὸ Γένος ἀφθονὴν ὁ τάφος Σου σκορπίζει,

Καὶ γύρω του ὁ Ἑλληνισμὸς μὲ σέβας γονατίζει.
Παίρνει φωτιὰ ἀπ' τὸ αἷμά Σου καὶ δόξα ἀπ' τὴ θανή Σου,
Καὶ γίνεται ὁ διάθεμος, Δεσπότη, θαυμαστής Σου.

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

Η ΜΙΜΑΘΕΙΑ

Ο μεγαλύτερος ἐχθρὸς τῆς ἀληθοῦς προόδου εἶναι ἡ ἡμιμάθεια. Αὕτη πηγάζει ἀκριβῶς ἐκ τῆς τάσεως ἐκείνης, περὶ τῆς ὁποίας ἀνεφερον εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον μου. Εἶναι τὸ σύμβολον ὄλων ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἀρέσκονται νὰ περικουσμῶνται μὲ λεπτεπίλεπτον δορὰν ἐπιστημονικῆς γνώσεως τόσην, ὅσην νομίζουσιν ἀρκετήν, ἵνα ἐξυψηρευθῆσιν τὰς ταπεινάς αὐτῶν ὀρέξεις καὶ τοὺς χυδαίους αὐτῶν πόθους.

Ὁ ἄνθρωπος δέ, ὁ ὁποῖος εἰπεῖ ποτε εἰς τὸ πνεῦμά του: ἄλλ, φθάνει, εἶναι πάντοτε ἄνθρωπος ἐπικίνδυνος εἰς ἑαυτὸν καὶ τὴν κοινωνίαν. Ἡ κοινωνία βαρύτερα καὶ ὀδυνηρότερα αἰσθάνεται εἰς τοὺς κόλπους τῆς τὴν ὑπαρξίν τῶν ἡμιμαθῶν. Αὐτοὶ τὰ πάντα παρῳδοῦσι καὶ ἵνα φανῶσι διαφέροντες, ἵνα δεῖξωσιν, ὅτι δὲν ἀνήκουσιν εἰς τὴν χορείαν τῶν κοινῶν ἀνθρώπων, ἐπιτίθενται κατὰ παντός, ἀλλ' ἰδίως κατ' ἐκείνου, τὸ ὁποῖον εἶτε διὰ τὸν στενὸν καὶ περιωρισμένον ἐγκέφαλόν των εἶναι terra incognita, εἶτε τοῖς τρομάζει διὰ τῆς ἀποκαλυπτικῆς λάμψεώς του. Ἡ θρησκεία συγκεντρώνει καὶ τὰς δύο ταύτας ιδιότητας: δι' αὐτὸ δὲν ἠδύναντο νὰ μὴ τὴν πολεμήσουν συστηματικῶς. Ὡ μωρὸν ἐγχείρημα!

Αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι οὐδέποτε ἐξήτησαν νὰ ἐξετάσωσιν εἰς ἐπισταμένως καὶ χωρὶς τῆς ἐπιδράσεως τοῦ πρίσματος τῶν ἰδίων ἀτομικῶν συμπερόντων, λαμβάνουσιν ὡς πρόχειρον ἀντίπαλον τὴν θρησκείαν καὶ κατ' αὐτῆς ἐκτοξεύουσιν ὄχι τὰ βέλη των, διότι τοιαῦτα δὲν διαθέτουσιν, ἀλλὰ μίαν ὑπερφίαλον περιφρόνησιν, μίαν παράλογον ἀντιπάθειαν. Καὶ ὅμως ἐν τῇ ἡμιμαθείᾳ των δὲν ἐφρόντισαν νὰ μάθωσιν, ὅτι ἡ θρησκεία, καὶ δι' ἡ χριστιανικὴ θρησκεία, δὲν εἶναι δημιούργημα ἀνθρώπινον, δὲν εἶναι σύστημα μιᾶς σχολῆς, δὲν εἶναι πρωτόπλασμα αὐθαίρετον, ἀλλὰ προῖον μιᾶς βαθυτέρας ἀνάγκης, δημιούργημα, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ ἀνθρωπίνη ἀντίληψις δὲν προσέφερεν οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον στοιχεῖον. Ἡ χριστιανικὴ θρησκεία θὰ μένη πάντοτε ὑψηλὰ καὶ δὲν θὰ φοβηθῆ ποτε ἀπὸ τὰς ἐκνόους ἀποστροφὰς τῶν ἡμιμαθῶν.

Νὰ ἦσαν τοῦλάχιστον οὗτοι εἰλικρινεῖς; ἢ εἶχον ὑπὲρ ἑαυτῶν ἓνα λόγον νὰ εἰπωσιν. Ἄλλ' εἶναι οἱ αἰσχρότεροι θρασυδαίμονες, οἱ ἀθλιότεροι παλινοδηταί, οἱ χαμερπέστεροι ἀποπτυσταὶ τῶν δογματικῶν των. Αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι ἐφ' ὄρον ζωῆς δὲν ἐσεβάσθησαν τὸ θεῖον, αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι διήρχοντο ἔξω τῶν ἐκκλησιῶν καὶ διὰ τῆς κομπορημοσύνης τοῦ ψευδαναστήματός των ἐμυκτῆρίζον τὴν λατρείαν. Αὐτοὶ τῶν ὁποίων ἡ φροντίς ἦτο νὰ καινοτομῶσι μόνον εἰς τὸ ζήτημα τῆς θρησκείας, ὅταν ἐφθασαν εἰς τὸ ἔσχατον τέλος, ὅταν ἀντίκρουσαν τὸν θάνατον, ἀπέπτυσαν καὶ κόμπους καὶ κενοδοξίας, ἐλησιμόνησαν ὅτι προσηγουμένως ἐκήρυσσον, καὶ συντηροῦμενοι πρὸ τῆς θείας ἀποκαλύψεως, δειλαιοὶ καὶ ὀρθωδοῦντες ἐπεκαλέσθησαν βοηθὸν τὴν Δύναμιν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν περιύβρισαν καὶ παρῳδήσαν. Οἱ ἄθεοι τῶν ἡμιμαθῶν, ἐτελεύτησαν ὡς οἱ φαναικώτεροι τῶν πιστῶν καὶ οἱ ἐπαυρόμενοι ἐπὶ τῇ ἀθρησκείᾳ των διὰ τῆς θρησκείας ἐξήτησαν τὴν παρηγορίαν, ἥτις οὐδαμῶθεν τοῖς ἐδίδοτο.

Ἄνθρωποι! φοβηθῆτε τοὺς ἡμιμαθεῖς εἶναι ἐπικίνδυνοι, διότι θέλουσι νὰ δηλητηριάσωσι τὸ περιβάλλον, ἀφοῦ προσηγουμένως καὶ οἱ ἴδιοι ἐδηλητηριάσθησαν. Μὴ θαυμάζετε τὴν κενοφανῆ λαμπρότητα των εἶναι πομφόλυξ σάπωνος, ἥτις μίαν καὶ μόνην στιγμὴν αἰωρεῖται καὶ λάμπει· ἔπειτα ἐξαφανίζεται χωρὶς ν' ἀφήσῃ ἴχνος ὑπάρξεως.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Αἱ ἀγγελθεῖσαι ἐκ Τριπόλεως νίκαι τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ, ἐνισχυθέντος ὑπὸ τῶν ἰθαγενῶν, προῦξένησαν ζοηρὰν ἐνταῦθα ἐντύπωσιν καὶ ἐξέκαυσαν τὸ πολεμικὸν μένος τόσον, ὥστε νὰ ἐπικρατῆ ἡ ἰδέα, ὅπως παντὶ σθένει παραταθῆ ὁ πόλεμος μέχρις οἰκονομικῆς ἐξαντλήσεως τῆς Ἰταλίας. Ἡ ἰδέα αὕτη τοσοῦτω μᾶλλον ἐνισχύεται, ὅσῳ αἱ Δυνάμεις, εἰς τὰ διαδήματα τῆς Τουρκίας πρὸς μεσολάβησιν, ἀπήντησαν, ὅτι ἀδυνατοῦσι νὰ ἐπέμβωσιν ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἐφ' ὅσον δὲν γνωρίζουσι τὰς βάσεις καὶ τοὺς ὅρους τῶν ἐνδιαφερομένων μερῶν καὶ ἐφ' ὅσον, κατ' ἀρχὴν τοῦλάχιστον, ἡ Τουρκία δὲν ἀναγνωρίζει τὴν προσάρτησιν τῆς Τριπολίτιδος εἰς τὴν Ἰταλίαν.

Αἱ ἀγγελθεῖσαι νίκαι χρονολογοῦνται ἀπὸ τῆς 13 Ὀκτωβρίου. Τακτικὸς στρατὸς ἐπετέθη κατὰ τῶν τάξεων τῆς ἀμύνης τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοῦ τὴν νύκτα καὶ διέσπασεν εἰς ὅλα τὰ σημεῖα ταύτας, ἐξαναγκάσας τὸν ἐχθρὸν νὰ τραπῆ εἰς φυγὴν. Τὴν νύκτα τῆς 15 Ὀκτωβρίου, κατόπιν νέων ἐπιθέσεων, ὁ τουρκικὸς στρατὸς κατέλαβε τὰ φρούρια Σεῖτ Μησιρῆ. Αἱ ἀπώλειαι τῶν Ἰταλῶν εἶναι μεγάλαι.

Ἡ Ἰταλία μετὰ τὰς ἤττας ταύτας ἀπεφάσισε ν' ἀποστείλῃ εἰς Τριπολίτιδα νέας ἐνισχύσεις, οὕτως ὥστε ὁ ἐκεῖ εὑρισκόμενος στρατὸς ν' ἀριθμῆ 100,000 ἀνδρας.

Ἐν τῇ Βουλῇ τὸ Σάββατον συνεζητήθη τὸ τακτικὸν τῶν Ἑλλήνων βουλευτῶν σχετικῶς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς δολοφονίας τοῦ μητροπολίτου Αἰμιλιανοῦ. Μετὰ τὰς ἀγορεύσεις τῶν βουλευτῶν κ. κ. Ἐμμανουηλίδου, Νάλλη, Μπουσίου καὶ Βαμβακᾶ καὶ τινῶν ἄλλων, ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν προέβη εἰς ἐξηγήσεις, τὰς ὁποίας οἱ Ἕλληνες βουλευταὶ καὶ τινες τῶν ἀντιπολιτευομένων ἐθεώρησαν ἀνεπαρκεῖς, ἐξήτησαν δὲ ὅπως ἡ ἐρώτησις μεταβληθῆ εἰς ἐπερώτησιν, ἀλλ' ἡ πρότασις αὕτη ἀπερρίφθη διὰ ψήφων 66 ἐπὶ 108 ψηφοφορησάντων.

Αἱ ἐκ Κρήτης εἰδήσεις εἶναι πολὺ ἀνησυχητικαί. Εἰς τὴν κρητικὴν Ἐθνοσυνέλευσιν ὁ βουλευτὴς κ. Λυονάκης προέτεινεν ὅπως διαλυθῆ αὕτη, προβῆ δ' ὁ κρητικὸς λαὸς εἰς ἐκλογὴν βουλευτῶν διὰ τὸ ἐλληνικὸν Κοινοβούλιον. Ἡ πρότασις αὕτη ἐπολεμήθη ὑπὸ τῆς διοικητικῆς ἐπιτροπῆς τῆς νήσου, οὐχ ἦττον ὅμως κατ' ἀρχὴν ἐψηφίσθη. Κατόπιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ἡ κρητικὴ ἐκτελεστικὴ ἐξουσία παρητήθη. Περιστὸν νὰ ἐξάρωμεν τὸ ἀκανθῶδες τοῦ ζητήματος. Ἄν δὲν ληφθῶσι νεώτεροι ἀποφάσεις, ἡ Ἑλλάς θὰ τεθῆ πρὸ τοῦ διλήμματος ἢ νὰ μὴ δεχθῆ τοὺς Κρήτας βουλευτάς, ἢ νὰ περιέλθῃ εἰς ρῆξιν πρὸς τὴν Τουρκίαν. Ὁ Βενιζέλος ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ μετεχειρίσθη ἔλγην τοῦ τὴν ἐπιβολὴν, ὅπως ματαιώσῃ τὴν ἀπόφασιν ταύτην τῶν Κρητῶν, εἶναι δὲ διατεθειμένος νὰ προβῆ εἰς διάλυσιν τῆς Ἑλληνικῆς Βουλῆς, ὅπως ἀναβάλλῃ οὕτω τὰς προστριβὰς.

Οἱ ἐν Κίνα, φαίνεται, ὅτι κατελήφθησαν ὑπὸ ἐθνικοῦ ὄργασμοῦ. Ἐπιθυμοῦντες ν' ἀποινέξωσι τοὺς κλειοὺς καταστάσεως, ἥτις τοὺς κατεδίκαζεν εἰς ἀδράνειαν, ἐκήρυξαν δημοκρατίαν, καταλύσαντες τὰς αὐτοκρατορικὰς ἀρχάς. Τὸ τοιοῦτον κίνημα βεβαίως προὐκάλεσεν ἀντιδράσεις, αἵτινες ἀγνωστον ἂν θὰ ἐνικήσωσιν.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ

ΜΕΤΑ ΤΑ ΕΛΕΓΕΙΑ

Ἐξακολουθοῦσιν ἀκόμη φθάνοντα εἰς τὸ Ἐθνικὸν μας Κέντρον τὰ συλλυπητήρια τηλεγραφήματα ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ διὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ Μητροπολίτου Γραβενῶν. Οὐδέποτε παρετηρήθη μεγαλειότης ἐκδήλωσις συμπαιθεῶν καὶ ἰσχυρότερα ἀλληλεγγύη ἀπ' ἐκείνης, ἣτις ἐδείχθη ἐπὶ τῇ σκληρᾷ ταύτῃ εὐκαιρίᾳ.

Μητροπόλεις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου καὶ ἄλλων πατριαρχείων, αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησιαί, Κράτη ὀρθόδοξα ἔσπευσαν νὰ ἐκδηλώσωσιν ἀπ' ἐνὸς μὲν τὰ συλλυπητήριά των πρὸς τὸ τραπὴν Κέντρον μας, ἀπ' ἑτέρου δὲ νὰ τὸ ἐνισχύσωσιν εἰς τὴν θλίψιν, ἣτις τὸ κατατρύχει.

Δι' αὐτὸ καὶ ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία μετ' εὐγνωμοσύνης ἀποδέχεται τὰς ἐκδηλώσεις ταύτας καὶ ἐν τῇ πικρίᾳ τῆς ὀδύνης αἰσθάνεται τὴν γλυκύτητα τῆς παρηγορίας ἐν τῇ πεποιθήσει ὅτι τὰ ἀδελφὰ ἔθνη συμμετέχουν τοῦ πένθους καὶ συμπονοῦν εἰς τὴν δυστυχίαν, μετὰ θάρρους δὲ καὶ ἐγκατερέσεως κάμνει τὰ νόμιμα διαβήματα παρὰ τῇ Κυβερνήσει, αἰτοῦσα τὴν αὐστηρὰν τῶν ἐνόχων τιμωρίαν καὶ τὴν πατρικὴν μέριμναν αὐτῆς ὑπὲρ τῶν κινδυνευόντων Μητροπολιτῶν καὶ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων.

Ἄλλ' ἐνῶ τὸ Ἐθνικὸν μας Κέντρον ἔχει τὰς φροντίδας ταύτας, ἐνῶ οἱ Βουλευταὶ μας ἐνεργοῦσιν, ὅπως ἐνισχύσωσιν τὴν τιμωρὸν τῆς Κυβερνήσεως χεῖρα, ἡμεῖς οἱ ἄλλοι, ὁ λαός, οἱ διεπόμενοι, τὸ Ἔθνος, ἔχομεν ἐν καθήκον ἱερὸν καὶ τίμιον, τοῦ ὁποίου τὴν παράλειψιν ἢ καὶ τὴν ἀναβολὴν δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται οὔτε νὰ σκεφθῶμεν.

Τὸ δολοφονικὸν ἐγχειρίδιον ἐπλήξεν ἓνα Μητροπολίτην, ἐργαζόμενον σθεναρῶς πρὸς προστασίαν τοῦ ποιμνίου του, ἀπὸ τὰς βουλευτικῶν ὁρέξεις τῶν ξένων. Ἡ Ἐκκλησία ἔχασεν ἓνα καλὸν στρατιώτην· αὐτὸ εἶναι μία ἀλήθεια, ἢ ὁποία ἐλέγη πολλὰκις μέχρι τοῦδε· ἀλλὰ ὁ Μητροπολίτης ἐκεῖνος προτοῦ ἀκόμη ἀφιερωθῆ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἀνήκεν εἰς οἰκογένειαν, τῆς ὁποίας ἦτο καὶ τὸ κυριώτερον στήριγμα. Ὁ θάνατός του λοιπὸν ἐβύθισεν εἰς διπλοῦν πένθος τὴν οἰκογένειαν ἐκείνην, ἢ ὁποία εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Αἰμιλιανοῦ ἔχασεν ὄχι μόνον τὸν Μητροπολίτην της, τὸν ἀδελφὸν καὶ τὸ τέκνον, ἀλλὰ καὶ τὸν προστάτην, εἰς τὸν ὁποῖον μετὰ τῶσων ἐλπίδων ἀπέβλεπεν.

Ὁ δολοφονηθεὶς ἱεράρχης εἶχε μεταξὺ τῶν ἀρετῶν του καὶ τὴν πτωχείαν· ἐπαρχία, ὡς ἢ ἐπαρχία τὴν ὁποῖαν διώκει, δὲν εἶναι ἐξ ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι ἀπαρτίζουν τὰ βαλάντια τῶν ἀρχιερέων των· εἶναι ἐπαρχία, ἣτις ἔχει τὸσας ζημίας καὶ συγκλονισμοὺς ὑποστή,

ὅστε χρηματικὰς βοηθείας ἀναμένει μᾶλλον ἢ δίδει, ἢ δὲ οἰκογένεια τοῦ Μητροπολίτου δὲν ἐπρόφρασε νὰ καρπωθῆ εὐχερῆ ὠφέλη καὶ χορηγίας ἀπὸ τὸν ὑψηλὸν πλὴν πτωχὸν προστάτην της.

Ἴδου λοιπὸν ἐν στάδιον ὠραίας δράσεως. Δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ζωηρότερα ἐκδήλωσις συμπαιθείας ἀπὸ ἐκείνην, ἣτις ὠθεῖ τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιον διὰ νὰ τὴν ἀποθέσῃ κατόπιν ἐλεοδότριαν εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ ὄρφανου. Τὸ Ἔθνος πρέπει νὰ συναισθανθῆ τὸ καθήκον του τοῦτο, καὶ πρέπει νὰ δείξῃ ὅτι γνωρίζει νὰ συμπάσῃ καὶ νὰ ἐπουλόνη πληγὰς καὶ νὰ φυγαδεύῃ τὰ πένθη. Ἄς μὴ ἀναβάλῃ λοιπὸν οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν. Ἄς ἀφήσῃ τὸ Κέντρον νὰ πράξῃ ὅ,τι θὰ πράξῃ

ΣΑΝ ΤΟΝ ΠΕΛΕΚΑΝΟ

Μ' αἷμα σὰς θρέφω, ἀνήστικα παιδιά μου,
Μ' αἷμα βγαλμένο μὲς ἀπ' τὴν καρδιά μου,
Φάτε, χορτάσατε, γίνετε μεγάλα,
Φάτε ὅσο θέλετε, μὴν ἀφήτε στάλα!

Ἔχω τὰ στήθια μου, ἄχ! γιὰ σὰς σκιασμένα...
Φάτε, παιδάκια μου, νὰ εἰστε χορτασμένα.
Τρέχει τὸ αἷμά μου βρούσι... Ἄς πεθάνω
Γιὰ σὰς, παιδάκια μου, σὰν τὸ πελεκάνο.

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

ΤΥΧΗ...

Σοῦ δείχνει δρόμους λουλουδοσπαρμένους,
τὸ κάθε σου βῆμα γεμίζει δροσιά,
σὲ τόπους σὲ φέρνει ὄνειρευμένους
ποῦ νοιώθεις μέσα σου γλύκα, χαρά.

Σὲ φέρνει σὲ παλάτια ὄνειρευμένα,
πλοῦτη ἀμέτρητα, χρόνια πολλά,
σὲ αὐτὴ σου ψιθυρίζει γλυκὰ γλύκα:
«Βλέπεις αὐτὰ;... ὅλα εἶναι γιὰ σένα!...»

Μὲ τὰ τραγούδια της σὲ νανουρίζει
σὲ βαυκαλίζει μ' ὄνειρα χίλια,
μὲ μάγο δύναμι σ' ἀποκοιμίζει.

Μά, ὦ! συμφορὰ σου ὅταν ξυπνήσῃς
ἐρεΐτια μόνον θὰ δῆς καὶ συντριμμιά!
Τὸ θέλει ἡ Τύχη σου... Μὴ βλαστημήσῃς!...

ΤΙΜ. ΣΑΚ.

ὑπὲρ τῆς ἀπορφανισθείσης οἰκογενείας καὶ ἀνεξαρτήτως τῶν βοηθημάτων, τὰ ὁποῖα θὰ ψηφισθῶσιν, ἄς προβῆ εἰς ἐράνους. Ὑπάρχουσι πέντε, ἂν δὲν ἀπατώμεθα, ἰδελφαί, αἱ ὁποῖαι θρηνοῦσι τὸν ἄωρον θάνατον, ὁ ὁποῖος προκλεῖ τὴν ἀπόγνωσιν. Τὰς ἀδελφὰς ταύτας πρέπει νὰ υἰοθετήσῃ τὸ Ἔθνος καὶ νὰ ταῖς εἰπῆ:

— Ἐχάσατε τὸν Αἰμιλιανὸν σας, ὁ ὁποῖος ἔπεσε χάριν μου· τὸ ἀναγνωρίζω καὶ τὸ ὁμολογῶ. Ἀλλὰ δὲν ἐχάσατε τὸν προστάτην σας· ἰδοὺ ἐγὼ σὰς κάμω ἀδελφάς μου καὶ ἐρχομαι μετὰ τὸ μανδύλιον τῆς χορηγίας νὰ ξηράνω τὰ δάκρυά σας. Δὲν θέλω νὰ εἰπῆ κανεὶς ξένος, ὅτι εἶμαι ἀγνωμῶν, δὲν θέλω νὰ λεχθῆ ὅτι αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Μάρτυρος ἔμειναν ἔρημοι! Τὰ σχολεῖά μου εἶναι ἀνοικτὰ διὰ σὰς, αἱ χορηγία μου ἰδοὺ εἶναι ἀφθονοί...

Αὐτὸ πρέπει νὰ εἰπῆ τὸ Ἔθνος καὶ νὰ τὸ πράξῃ ὁ λαός, ὀδηγούμενος ἀπὸ τοὺς λογάδας του, νὰ σπεύσῃ νὰ καταθέσῃ τὸν ὀβολὸν ἢ τὸ τάλαντον, τὸ ὁποῖον θὰ χρησιμεύσῃ ὡς τὸ ἱερότερον διὰ τὸν Μάρτυρα μνημόσυνον.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον ὁ λόγος τῆς βοηθείας καὶ τῆς ὑποστηρίξεως πενομένης οἰκογενείας, ὁ ὁποῖος πρέπει νὰ κεντήσῃ τὸ Ἔθνος. Ἀνεξαρτήτως τῆς ἀνάγκης, εἰς τὴν ὁποῖαν εὐρίσκεται ἡ οἰκογένεια τοῦ αἰοδίου μου, καὶ ἂν ἦτο πλουσιωτάτη καὶ ἀπληλαγμένη πάσης ὑλικῆς ἐξαρτήσεως, πάλιν τὸ Ἔθνος ὀφείλει νὰ δείξῃ τὴν δρασίν του.

Ἡ Πολιτεία κηδεύει πολλάκις δημοτελῶς ἐπίλεκτα μέλη, καίτοι πλουσιωτάτους· δὲν θέλει βεβαίως δι' αὐτὸ νὰ δείξῃ ἄλλο τι ἢ τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην της. Τὸ Ἔθνος χορηγοῦν εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ Γραβενῶν, θὰ δείξῃ ὅτι ἀναγνωρίζει τὴν εὐγνωμοσύνην, τὴν ὁποῖαν ὀφείλει.

Πρέπει ἐπὶ πλέον διὰ τῆς τοιαύτης αὐτοῦ δράσεως νὰ βροντοφωνήσῃ πρὸς τοὺς ἐπὶ τῶν ἐπάλλεων ἀγωνιζομένους:

— Ἀγωνισθῆτε εὐθαρσῶς τὸν ἀγῶνά σας!
Ἄς μὴ τὸν ἀναστέλλῃ καμμία βιωτικὴ μέριμνα· ἂν πέσετε μαχόμενοι, εἶμαι ἐγὼ εἰς τὸ πλευρὸν τῆς οἰκογενείας σας. Ἐργασθῆτε, ἀγωνισθῆτε, διότι γνωρίζω ν' ἀμείβω καὶ νὰ προστατεύω.

Αὕτη λοιπὸν εἶναι ἡ διπλὴ σημασία τῶν ἐράνων, τοὺς ὁποῖους συνιστῶμεν εἰς τὸ Ἔθνος, σημασία βαρεῖα καὶ μεγάλη, διότι δι' αὐτῶν θὰ δείξῃ ὅτι εἶναι Ἔθνος εὐγενές, Ἔθνος, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ εἰπύσῃ καὶ νὰ ἀναμένῃ ἀπὸ τὰ ἀγωνιζόμενα τέκνα του τοιαύτας πολυτίμους θυσίας.

Θ. Κ. Μ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΝΟΤΙΟΝ ΠΟΛΟΝ

Ἐπικρατεῖ ἡ ἰδέα ὅτι ὁ Νότιος πόλος πολὺ ὀλίγον ἀπησχόλησε τοὺς ἐξερευνητάς, μία ὅμως πραγματεία τοῦ Moreux ἀποδεικνύει ὅλως τὸ ἐναντίον. Τῷ 1772 ὑπὸ τοῦ Joseph de Kerguelen ἐπλήχθη τὸ πρῶτον ἡ γαλλικὴ σημαία εἰς τὴν νήσον τῆς Παρηγορίας, ἣτοι τὸ νοτιώτερον σημεῖον τῆς σφαιράς μας, τὸ τότε γνωστόν. Ὁ Ἄγγλος Κούκ ἔκαμε τρεῖς ἀποπεύρας (1772-1775) καὶ διήλθε τὸν πολικὸν κύκλον, ὁ Ρῶσος Bellingshausen τῷ 1819, μεθ' ὃ οἱ Ἄγγλοι Biscoe τῷ 1830 καὶ ὁ Balleny τῷ 1838, οἵτινες ὅμως δὲν ἀπέκομισαν καμμίαν ἀκριβῆ γνῶσιν.

Τῷ 1838-40 ὁ Γάλλος Urville καὶ ὁ Ἀμερικανὸς Wilkes ἐπεχείρησαν καὶ διέκρινον τὴν μεσημβρινὴν ἀκτὴν χωρὶς νὰ δυνηθῶσι νὰ προσεγγίσωσι. Ἀπὸ τοῦ 1840-43 ὁ Ἄγγλος Ross ζητεῖ ματαίως νὰ φθάσῃ τὸν μαγνητικὸν πόλον, ἀλλ' ἀνακαλύπτει τὴν γῆν τῆς Βικτωρίας. Ὁ Moore μῆνας τινὰς μετὰ ταῦτα μὲ τὸ ἱστιοφόρον «Pagode» ἔκαμεν ἐξερευνήσεις τινὰς ἐπὶ τῶν ἰδίων ἀκτῶν. Τὸ «Pagode» ἦτο τὸ τελευταῖον ἱστιοφόρον, τὸ ὁποῖον εἶδον οἱ πάγοι τοῦ Νοτίου πόλου. Τῷ 1872 νέα ἐπιστημονικὴ ἐκδρομὴ διοργανώθη ἐν Ἀγγλίᾳ, ἣτις ὅμως δὲν ἔδωκε πολλὰ ἀποτελέσματα. Κατὰ τὸ 1897 ὁ Gerlach κάμνει νέον ἐγχείρημα· εἶναι ὁ πρῶτος, ὁ ὁποῖος διαχειμάζει εἰς τὸν Ἀνταρκτικόν, ἐννεὸν ἀποφέρει παρατηρήσεις πολλοῦ ἐνδιαφέροντος. Ἡ ἐπιτυχία αὕτη ἐγκαινίζει σειράν νέων μεγάλων ἐγχειρημάτων ἀπὸ τοῦ 1901 ἕως τοῦ 1910, ὁ Ἄγγλος Scott, ὁ Γερμανὸς Drygalski, ὁ Σουηδὸς Nordenskjold, ὁ Γάλλος Charcot ἐπὶ τοῦ «Διατί Ὅχι», μεθ' ὃ ὁ Shackleton. Τέλος εἶναι γνωστὸν ὅτι δύο μεγάλοι ἐξερευνηταὶ τῶν πόλειων, ὁ Κούκ καὶ ὁ Amundsen πρὸ τινῶν μηνῶν συνητήθησαν παρὰ τὴν γῆν τῆς Βικτωρίας καὶ ἐτοιμάζονται νὰ ἐπιχειρήσωσι νέαν πρὸς τὸν Νότιον πόλον ἐκδρομὴν.

ΜΕΘΟΔΟΣ ΑΝΑΠΝΟΗΣ

Δὲν γνωρίζομεν ν' ἀναπνέωμεν. Οὐδέποτε ἐλέχθη μεγαλειότερα ἀλήθεια, καὶ ὅμως ἡ ἄγνοιά μας ἢ μᾶλλον ἡ ἀδιαφορία μας αὕτη μᾶς στοιχίζει πολὺ ἀκριβᾶ, διότι πλείσται ἀσθένειαι, ἀνωμαλῖαι λειτουργιῶν, στενώσεις θωράκων, ἀκόμη δὲ καὶ ὀξείαι παθήσεις τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων προσέρχονται ἐξ αὐτῆς. Ἀλλὰ πῶς θὰ συνειθίσωμεν ν' ἀναπνέωμεν κανονικά; Ὁ Μ. Lietsac μᾶς τὸ διατυπώνει διὰ τεσσάρων ἐντολῶν:

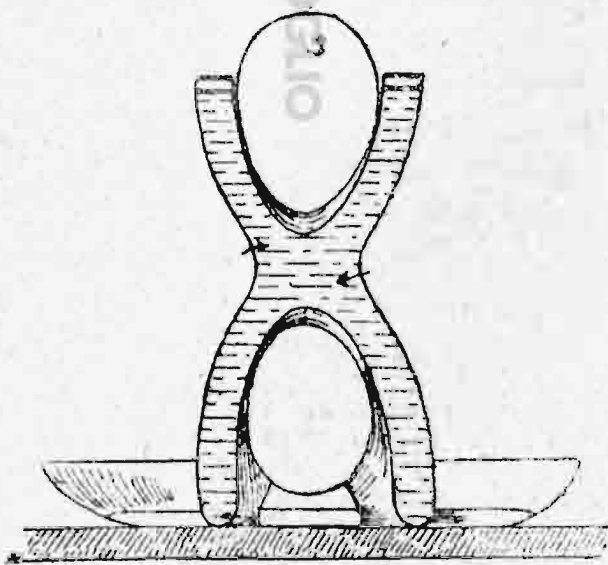
1. Τὸ ἑσπέρας, κατὰ τὴν κατάκλισιν, ἐξαπλωθῆτε ἐπὶ τῆς κλίνης πρηνεῖς καὶ ἐπὶ τέταρτον ὥρας ἀναπνέετε βραδέως καὶ βαθέως.
2. Κοιμᾶσθε κατὰ τὸ δυνατόν ἐν τῇ ἰδίᾳ στάσει, ἔχοντες τὴν προφύλαξιν νὰ μὴ θέσητε τοὺς βραχιόνάς σας ἐπὶ τοῦ ὑπογαστρίου, ἀλλὰ νὰ τὰς τοποθετήτε πλαγίως τοῦ σώματος.

3. Τὴν πρωΐαν κατὰ τὴν ἔγερσιν ἐπαναλάβετε τὸ πείραμα τῆς ἑσπέρας.

4. Ἀκολουθήσατε προσέτι τὰς ἐξῆς ὑποδείξεις: Ἐξαπλωθῆτε ἐλαφρὰ ἐνδεδυμένοι ἐπὶ τραπέζης ὀρθογωνίου τοῦ μήκους τοῦ σώματός σας· τοποθετηθῆτε ὑπτίαι οὕτως ὥστε αἱ ὠμοπλάται νὰ εὐρίσκονται εἰς τὸ ἄκρον τῆς τραπέζης, ὁ δὲ λαιμὸς καὶ ἡ κεφαλὴ νὰ μένωσιν ἐκτὸς αὐτῆς. Θέσατε τὰς χεῖράς σας ἠνωμένας κάτωθεν τῆς κεφαλῆς, τοῦθ' ὅπερ θὰ φέρῃ τὴν διάστασιν τῶν ὤμων καὶ ἀρχίσατε νὰ εἰσπνέετε πολὺ βραδέως διὰ τῆς ρινός, ἐκπνέετε δ' ἐπίσης, μετὰ τινὰ διακοπὴν, διὰ τοῦ στόματος.

ΝΕΑΙ ΨΟΔΟΧΑΙ

Μία ἀπόλαυσις κατὰ τὸ γεῦμα εἶναι νὰ τρώγονται τ' αὐγά, τὰ ὁποῖα ἔχουν ψυθῆ ἀλάκωκ, εἰς μίαν μέσην καὶ σταθερὰν θερμοκρασίαν. Ἐν τούτοις, αὐτὸ δὲν ἦτο πάντοτε κατορθωτόν· αἱ ὠδοδοχαὶ τῆς τραπέζης μας δὲν δύνανται νὰ μᾶς ἐξυπηρετήσωσιν εἰς τοῦτο. Ὁ ἐν Βερολίῳ γνωστὸς ἐπιστήμων Κερμπίνσκι ἐφευρε νέον εἶδος ὠδοχῶν. Ἐπὶ πινακίῳ

τοποθετεῖται εἰς ὑποστάτης μὲ διπλὰς κοιλότητας καὶ δύο πλευράς, ὡς δεικνύει τὸ σχῆμα. Ἀφοῦ βράσωσι τὰ ὠὰ ὅσον θέλομεν, τὰ θέτομεν εἰς τὰς κοιλότητας τῆς ὠδοδοχῆς, ἐντὸς τῶν διπλῶν τῆς ὁποίας πλευρῶν περικλείεται ὕδωρ θερμὸν, ὀρισμένης θερμοκρασίας. Τὰ ὠὰ τότε διατηροῦσι σταθερὰν θερμότητα. Τρώγομεν κατ' ἀρχὰς τὸ ἐπάνω εὐρισκόμενον, ἔπειτα τὸ ἐν τῇ ὑπογείῳ, οὕτως εἰπεῖν, τῆς ὠδοδοχῆς.

Αἱ ἐκρήξεις εἰς τ' ἀνθρακωρυχέα

Συχνὰ συμβαίνουσιν ἐκρήξεις εἰς τὰ βάθη τῶν ἀνθρακωρυχείων ἐξ ἀερίου τινός, γκριζοῦ κοινῶς καλουμένου, ὅπερ οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ τὸ protocarbure d'hydrogène. Αἱ ἐκρήξεις αὗται εἶναι λίαν ἐπικίνδυναι καὶ καταστρεπτικαί. Τὰ ὑπόγεια στρώματα τῶν ἀνθρακωρυχείων ἔχουσι μεταξύ των ἐν φοβερὸν ἀέριον, προερχόμενον πιθανῶς ἐκ τῆς βρα-

δείας ἀποσυνθέσεως τῶν φυτικῶν ὀσίων, αἵτινες κατωρρύχθησαν εἰς τὸ ἔδαφος κατὰ τὰς γεωλογικὰς ἐποχάς, ὅτε συνεπήγνυτο τὰ γαιανθρακοῦχα στρώματα. Τὸ ἀέριον τοῦτο εἶναι πολὺ εὐφλεκτον ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀλλ' ὅταν ἀναμιχθῆ μετὰ τοῦ ἀέρος εἰς ἀναλογία 12 ἕως 16 ἐπὶ τοῖς ἑκατόν, ἀποτελεῖ «ἐκρηκτικὴν ὕλην», ἣτις διὰ νὰ ἐκραγῆ πρέπει νὰ ὑψωθῆ εἰς μεγάλην θερμοκρασίαν. Τὸ γκριζοῦ κατέχει τὰς κοιλότητας τῶν ἀνθρακωρυχείων στρωμάτων, ὅταν δὲ ὁ ἀνθρακωρυχὸς προβῆ εἰς τὴν ἐξώρυξιν, τοῦτο μιγνύεται μετὰ τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος καὶ ἐκρήγνυται εἰς θερμοκρασίαν 650 βαθμῶν.

ΚΟΜΗΤΗΣ ΠΑΡΑ ΤΑΣ ΠΛΕΙΑΔΑΣ

Πρὸ τινος παρατηρήθη ἐν πολὺ ἐνδιαφέρον θέαμα. Εἰς τῶν τεσσάρων κομητῶν, οἱ ὁποῖοι διέρχονται κατ' αὐτὰς πρὸ τῆς Γῆς, ὁ κομητῆς Kiess, διήρχετο βραδύτατα παρὰ τὰς Πλειάδας καὶ ἔδωσε μίαν παραδοκίαν δόξαν εἰς τὸ ἀρχαῖον σύνολον τῶν λαμπρῶν Πλειάδων, τὰς ὁποίας ἐδόξασεν ὁ Ὅμηρος καὶ ὁ Ἰώδ.

Ὁ Φλαμμαριὸν ἠδυνήθη νὰ φωτογραφίησῃ τὸ φαινόμενον τοῦτο καὶ νὰ σημειώσῃ τὴν διαφανῆ οὐράν, ἣτις ἐξετείνετο ἀρκετὰ μακρὰν ἀνωθεν τοῦ κομητικοῦ πυρήνος. Ἐν τῇ φωτογραφίᾳ ταύτῃ οἱ ἀστέρες φαίνονται ἀκολουθοῦντες πορείαν ἀντίθετον τῆς τῶν κομητῶν καὶ ἀποτυπῶνται εἰς σχήματα ἐπιμήκη ἀντὶ σφαιρικά, ὡς ἐκ τῆς κινήσεως τὴν ὁποίαν ἠκολούθησαν κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἔκθεσεως. Παρὰ τὴν παραμόρφωσιν ταύτην, διακρίνονται κάλλιστα αἱ Πλειάδες. Μὲ γυμνὸν ὀφθαλμὸν δὲν διακρίνονται εἰμὴ 6 τὰ μεγαλιότερα τῶν ἀστρων. Αἱ Πλειάδες βασιλεύουσιν εἰς τὸν οὐρανὸν μᾶς ἀπὸ τοῦ Αὐγούστου καὶ καθ' ὅλον τὸν Ὀκτώβριον, ἀγγέλλουσαι ἡμῖν τὸ φθινόπωρον ὡς καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας καὶ Αἰγυπτίους.

Δ' ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἀρέσκονται νὰ παρατηρῶσιν ἐνίστε τὰ οὐράνια περίεργα, ἀναφέρονται, ὅτι αἱ Πλειάδες, αἵτινες εἶναι ὁραταὶ διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ, ἔχουσι τὰ ἐξῆς μεγέθη: Ἄλκυονή 3,0, Ἡλέκτρα 4,5, Ἄτλας 4,6, Μαῖα 5,0, Μερόπη 5,5, Ταυγέτη 5,8. Οἱ ὀξυδερκέστεροι δύνανται νὰ διακρίνωσι τρεῖς ἄλλας. Οἱ περισσότερον ὀξυδερκεῖς 12. Οἱ ἀρχαῖοι ἐγύμναζον τοὺς ὀφθαλμούς των ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ τούτου συνόλου. Ἡ ἀρχαιοῦς ἐγνώριζε τὰς Πλειάδας. Ὁ Ὅμηρος τὰς ἔψαλεν, ὁ Ἰώδ τὰς ἐπεκαλέσθη, ὁ Βιργίλιος καὶ ὁ Ὀβίδιος τὰς ἐδόξασαν. Ὁ Δάντης ὑψωσε πρὸς αὐτὰς τοὺς ὀφθαλμούς, ὅταν ἐβάδιζε μεταξὺ τάφων καὶ ἀπὸ χιλιάδας ἐτῶν οἱ ποιηταὶ τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως, ὅλοι αὐτοὶ οἱ ὀφθαλμοὶ οἱ ἀπὸ αἰώνων κλεισθέντες, συνέδεσαν πρὸς τὴν λάμπιν τῶν ἀστρων τούτων τὰ ὄνειρά των καὶ τὰς ἐλπίδας των.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΚΕΛΑΪΔΗΜΑΤΑ;

Ἀπέναντί μου ἔχω ἓνα σχολεῖον. Κάθε πρωὶ λοιπὸν ξυπνῶ μὲ κελαϊδήματα... Τὰ κελαϊδήματα αὐτὰ δὲν διαρκοῦν πολλὴν ὥραν. Ἐνα τέταρτον, βία εἴκοσι λεπτά! Ἐπειτα ἓνα κοῦδοῦνι κεντᾶ καὶ ἡ συναυλία διακόπτεται ἀποτόμως. Ἀρχίζουν τὰ μαθήματα.

Ἐκεῖνο ὅμως ποῦ ἀνεκάλυψα, χωρὶς νὰ ἦμαι μουσικός, εἶνε ὅτι αἱ φωνητικαὶ αὐταὶ συναυλίαι τῶν μικρῶν ἀνθρώπων ἔχουν μοναδικὴν ὁμοιότητα μὲ τὰς συναυλίαις τῶν πουλιῶν ἐπάνω στὰ δένδρα. Δὲν εἶμαι εἰς θέσιν νὰ διατυπώσω μὲ τεχνικὴν φρασεολογίαν τὰ κοινὰ μουσικὰ στοιχεῖα καὶ τὰς καταπληκτικὰς ἀναλογίας εἰς τὴν περίστασιν αὐτήν· ἀλλὰ δὲν νομίζω νὰ ὑπάρχη εἰς τὴν φύσιν ἄθροισμα ἤχων, ποῦ νὰ ὁμοιάξῃ περισσότερον μὲ τὸ ἀσύλληπτον καὶ ἀπροσδιόριστον μουσικὸν θαῦμα, ποῦ μᾶς δίνουν τὰ σμήνη τῶν μικρῶν πουλιῶν μέσα σ' ἓνα πυκνὸν φύλλωμα, ἀπὸ τὸ ἄλλο αὐτὸ θαῦμα, ποῦ εἶναι τὸ γκαζουγι τῶν συγχορδισμένων παιδικῶν λαρυγγῶν. Καὶ δὲν νομίζω ἀκόμη νὰ κατώρθωσῃ ποτὲ ἡ σοφωτέρα ἐνορχήστρωσις ν' ἀποδώσῃ τὴν χροὰν καὶ τὴν ἀνησυχίαν τῆς ζωῆς τελειότερον ἀπὸ τὸ αὐτοσχέδιον αὐτὸ μουσικὸν ἀνακίτωμα, διὰ τοῦ ὁποῦ διήκει μία τόσο μοναδικὴ καὶ τόσο φωτεινὴ γραμμὴ.

Οἱ μουσικοί, ὅσοι εἶναι δυνατοὶ εἰς τὴν ἀνάλυσιν, ἄς προσπαθήσουν νὰ μελετήσουν τὸ φαινόμενον.

Ἐγὼ τὸ ἐμελέτησα τόσο μόνον, ὥστε νὰ λύσω μίαν ἀπορίαν μου. Ἐνα πρόβλημα, ποῦ ἐγαργάλιζε πάντοτε τὴν περιέργειάν μου, ἦτον ἂν τὰ μοναδικὰ αὐτὰ κονσέρτα, ποῦ μᾶς φθάνουν ἀπὸ τὰ φωτεινὰ ἕψη μᾶς φωνητικῆς λεύκας ἢ ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ βιάθη ἐνὸς θλιμμένου κισσοῦ, ἦσαν τραγοῦδια καὶ ὕμνοι πρὸς τὴν ἀνατολὴν τοῦ φωτός ἢ ἀπλῶς κουβεντολόγι τῶν τρελλῶν ἀπὸ δικαιολογημένην εὐτυχίαν πτερωτῶν πλασμάτων. Οἱ ποιηταὶ μ' ἐβεβαίωσαν ὅτι πρόκειται περὶ τραγοῦδιου. Καὶ διαδοχικῶς ἐπίστευσα κ' ἐγὼ μᾶς τους, ὅτι ἕκαστὸ σπουργίται τώρα ὕμνουσαν τὸν Θεόν, τώρα τὴν Ζωὴν, τώρα τὸν Ἐρωτα, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Ὁ Πορφύρας μὲ εἶχε πείσει ὅτι τραγοῦδοῦν διαρκῶς τὸν ἀνθρώπινον πόνον:

Τὰ πουλιά τὴν αὐγὴ τραγοῦδοῦν κάθε πόνον, τὸν δικό μου νὰ ψάλουν δὲν ξέρουνε μόνο.

Ἄλλ' αὐτὸ εἶναι ἓνα παλαιὸν ποίημα, τὸ ὁποῖον ὑποθέτω ὅτι ἀπεκήρυξεν ὁ ποιητής, διότι δὲν λέγει τὴν ἀλήθειαν. Ἡ ἀλήθεια εἶναι — καὶ περὶ αὐτοῦ ἐπέισθην τώρα τελευταῖα — ὅτι, ὁσάκις εὐρίσκονται μᾶς ἕκαστὸ πουλιά, δὲν τραγοῦδοῦν. Πρῶτον, διότι δὲν

ἔχουν ἰδέαν τετραφωνίας, σταματημένα μουσικῶς ἕως τὴν μελωδίαν, βραϊδύτερον, διότι ἔχουν τὴν ἐμφυτον καλαισθησίαν νὰ μὴ τραγοῦδοῦν ὅλα μᾶς, χωρὶς νὰ ἔχουν λάβει ποτὲ μαθήματα χορφδίας. Τὸ περίφημον λοιπὸν γκιζουγι δὲν εἶναι τραγοῦδι. Εἶναι ἀπλούστατα κουβεντολόγι!

Ἄλλὰ τί λένε ἐπὶ τέλους μεταξὺ τῶν πρωῶν οἱ μικροὶ αὐτοὶ φλύαροι; Δυστυχῶς δὲν γνωρίζομεν τὴν γλῶσσάν τους. Δὲν εἶναι ὅμως αὐτὸ ποῦ μᾶς ἐμποδίζει. Καὶ ἂν τὴν ἠξεύραμεν, σὰς βεβαιῶ ὅτι πάλιν δὲν θὰ ἐκαταλαβίναμεν γοῦ. Τί λένε, σὰς παρακαλῶ, οἱ ἕκαστον αὐτοὶ ἀνθρώποι, ποῦ κελαῖδοῦν ἀντικρὺ μου, πρὸ ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας; Φυσικὰ μιλοῦν καὶ μιλοῦν μὲ λέξεις ποῦ τὰς γνωρίζω καὶ συννεοῦνται λαμπρὰ μεταξὺ τους.

Ἐγὼ μολοντοῦτο εἶμαι δέκα βήματα μακρὰ τους καὶ δὲν καταλαβίνω τίποτε. Πασχίζω νὰ ξεχωρίσω μίαν λέξιν καὶ δὲν τὸ κατορθώνω. Ἄλλὰ τί μὲ ὠφελεῖ καὶ νὰ καταλάβω, ὅτι ὁ ἓνας ζητεῖ τὸν κορδουλοφόρον του καὶ ὁ ἄλλος λέει τὸν γείτονά του κοβιδὸ καὶ οἱ ἄλλοι γελοῦν, διότι ὁ κοβιδὸς θυμώνει καὶ βροῖζει;

Μὲ φθάνει ὅτι καταλαβαίνω ἓνα πράγμα, ὅτι αἰσθάνομαι ἓνα πράγμα, ἐκεῖνο ποῦ λέγεται Χαρά...

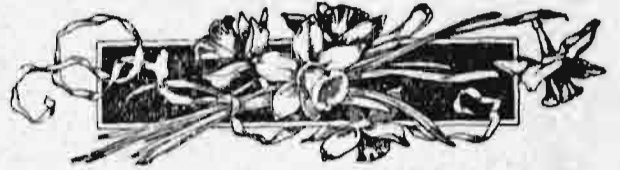
Ἄλλὰ πόσον ὀλίγον διασκεῖ ἡ μουσικὴ αὐτὴ τῆς χαρᾶς! Μία ἄλλη συναυλία ἀρχίζει ὕστερ' ἀπὸ λίγα λεπτά. Ἐνα πράγμα μονότονον, θρηνηῶδες, ἐκνευριστικόν. Ὅ,τι εἶναι γκριζὸ ἐμπρὸς στὸ κόκκινο, εἶναι τὸ δεύτερον μπροστὰ στὸ πρῶτον. Πάλιν δὲν ξεχωρίζω μίαν λέξιν. Ἄλλὰ τί μοῦ χρειάζεται ἡ λέξις; Ἐννοῶ ὅτι κατὰ πένθιμον καὶ φρικτὰ ἀνιαρὸν συμβαίνει. Τὰ παιδιὰ διαβάζουν... Ἐνα μαγγανοπήγαδο γυρίζει καὶ τρίζει. Ὁ ἴδιος τόνος, ὁ ἴδιος ρυθμὸς, τὰ ἴδια ἰσόχρονα διαστήματα, ἡ ἴδια μῦτη, ὅχι ὁ ἴδιος τοῦλάχιστον λαρυγγας:

«Κύρου καὶ Παρισάτιδος γίνονται παῖδες δύο...»

Κανένας τόνος δὲν ξεφεύγει ψηλότερα ἀπὸ τὸν ἄλλον, κανένα παιγνίδι φωνῆς, κανένας λαρυγγισμὸς, καμμία τρίλια, καμμία σπύθα ἤχου, ἐκτοξευμένη εἰς τὸν ἀέρα. Τί συνέβη λοιπὸν; Ἀπέθανεν ὁ Κύρος; Γίνεται ἡ κηδεῖα τῆς Παρισάτιδος; Καλὲ τί ἰδέα! Ὁ Κύρος ἐπῆρε τὴν Παρισάτιδα, ποῦ ἦτο ἓνα κουφετάκι à croquer, κ' ἔκαμαν μάλιστα καὶ δύο παιδιὰ. Ἄλλὰ τί σημαίνει; Ἐδῶ πρόκειται περὶ μελέτης καὶ ὅταν μελετᾶ ἓνα παιδί παρακλοῦνται οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι, ἵνα, εὐαρεστούμενοι, συνοδεύσωσι τὴν ἐκφορὰν κτλ.

Οἱ σπουργίτες ἐν τῷ μεταξὺ ἀραδιασμένοι στὰ δικά τους θρανία, ἐξακολουθοῦν τὸ κουβεντολόγι. Ὁ διδάσκαλος δὲν τοὺς φθάνει. Κάποτε τοὺς φθάνουν τὰ σκάγια τοῦ κνηγοῦ! Ἄλλὰ πεθαίνουν εὐχαριστημένοι...

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΗΣ

ΔΙΘΥΣΙΟΥ ΣΟΛΩΜΟΥ

ΣΟΝΕΤΤΑ

Ποία εἶναι αὐτὴ ποῦ προβαίνει σὰν τὴν αὐγούλα, ποῦ βγαίνει στὸν κόσμον μὲ τριανταφυλλένιο φόρεμα καὶ δροσοῖζει τόσο μὲ τὴν ἀγνή δροσοῦλα τοὺς κάμπους ποῦ ἀνασταίνει τὰ νεκρὰ χορταράκια;

Εὐμορφη σὰν τὸ φεγγάρι, ποῦ δίδει ζωὴν στὴν χλωμάδα τῆς νύκτας μὲ ἐκεῖνο τὸ ὀλόσπρον φῶς τῆς καὶ μᾶς μαγεύουν τῆς νύκτας τὰ κάλλη.

Ἐκλεκτὴ σὰν τὸν ἥλιο, ποῦ ἐνῶ λαμπυρίζει στὸν οὐρανό, φέρνει στῆς γῆς ταῖς ἐρημιαῖς ζέστη, ζωὴ, χαρὰ, δύναμι καὶ νέα πλάσματα.

Τρομερὴ σὰν τὸν στρατὸ ποῦ εἶναι ἕτοιμος γιὰ πόλεμον σὲ ἀπέραντον κάμπον καὶ ἀπειλεῖ χαλασμό.

Ποία εἶναι αὐτὴ;

Ἐλα, ἀγάπη μου, ἔλα πᾶμε στὸν κάμπο, πᾶμε ἀμέσως, νὰ μείνωμεν στὸ χωριὰ τόσο μεγάλος εἶναι ὁ ἔρωσ ποῦ φλογίζει ἡ καρδιά μου, ποῦ ἡ ὄψις μου λάμπει.

Μὲ τὴν ροδοκόκκινην λάμψιν τῆς νέας αὐγούλας, στὴν μέσην, σταῖς σταλαγματιαῖς τῆς δροσοῦλας, στὰ ἀνθισμένα ἀμπέλια καὶ μέσ' στὴν κάψα τοῦ μεσημεριοῦ θὰ ἔχωμεν ἡσυχὴ σκιαδα.

Θὶ τριγυρίσωμεν τ' ἀμπέλια κυττᾶς, κ' ἂν τὸ ὄραϊο σταφυλὶ, ποῦ περιμένεις, ὠρίμασε, θὶ τὸ κόψης μὲ τὸ χερᾶκι σου.

Σ' ἐκεῖνον τὸν λόφον θὰ ἔχωμεν γιὰ κρεβάτι τὰ δροσερὰ ἄνθη καὶ τὰ χορταράκια. Ξεύρεις ποῦ ὁ ἔρωσ εἶναι δυνατὸς σὰν τὸν θάνατον;

(Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ).

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

(συνέχεια από σελίδος 762).

ΣΟΥΛΤΑΝ ΜΟΥΡΑΤ Ο Β΄ (1421—1451)

Ἄλλ' ἐκτός τῆς ἀναβολῆς ταύτης, ἥτις ἐγένετο σκοπίμως ὑπὸ τοῦ πάπα διὰ νὰ ἐξαναγκάσῃ τοὺς ἡμετέρους νὰ τελειώσωσιν ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον τὴν ὑπόθεσιν, παραδεχόμενοι ἀσυζητητῆ τὰ δύο κυριώτερα τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας ζητήματα, ἦτοι τὸ περὶ τῶν παπικῶν πρωτείων καὶ τὸ περὶ τῆς προσθήκης τοῦ Filioque (καὶ ἐκ τοῦ Γ' οὐ πολὺ καὶ προσωπικαὶ μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Λατίνων προστριβαί, τὴν πρώτην εἰς τὰς ὁποίας ἀφορμὴν ἔδωκε τὸ ζήτημα τοῦ σιτηρεσίου. Ἐνῶ ὁμοίως εἶχε ἀποφασισθῆ κατ' ἀρχὰς ὅπως εἰς τοὺς ἐξ Ἀνατολῆς ἐλθόντας ξένους παρέχεται ὑπὸ τοῦ πάπα σιτηρέσιον εἰς τροφίμα, μετ' ὀλίγον ἀπεφασίσθη νὰ διδῆται εἰς αὐτοὺς χρηματικὸν ποσὸν κατὰ μῆνα, ἦτοι 30 φλωρίνια εἰς τὸν αὐτοκράτορα, 25 εἰς τὸν πατριάρχη, 20 εἰς κάθε ἀρχιερέα καὶ ἄρχοντα, ἀνὰ 4 δὲ καὶ 3 εἰς πάντας τοὺς λοιποὺς. Ἀλλὰ καὶ τὸ μηδαμινὸν τοῦτο καὶ γλίσχρον ἐπίδομα ἤρχισε καὶ αὐτὸ νὰ πληρώνηται ἀτάκτως, οὕτως ὥστε ἀπὸ τῶν πρώτων ἀκόμη μηνῶν ἐγένετο ἐπαισθητὴ ἡ χρηματικὴ στενοχωρία. Οἱ ἀκόλουθοι μάλιστα τοῦ αὐτοκράτορος καὶ τῶν ἱεραρχῶν, τοσοῦτον δεινὰς ὑφίσταντο στερήσεις, ὥστε ἄλλοι μὲν ἐπώλουν τὰ ὄπλα αὐτῶν, ἄλλοι δὲ ἐνεχειρίαζον τὰ ἐνδύματά των. Διηγούνται μάλιστα ὅτι εἰς ἐκ τῶν ἀρχιερέων, ἀφοῦ ἐξ ἰδίων προσέφερεν εἰς αὐτοὺς μερικὰ φλωρίνια, ἔδωκεν ἐπὶ τέλος καὶ τὰ ἱερά αὐτοῦ ἐπιμάνικα πρὸς πώλησιν, ἵνα μὴ ἀποθάνωσι τῆς πείνης τόσοι λιμοκτονοῦντες ἄνθρωποι...

Τέλος, τῆ 8 Ὀκτωβρίου τοῦ ἰδίου ἔτους (1438), συνεκροτήθη ἡ δευτέρα τῆς συνόδου συνεδρία, ταύτην δὲ ἐπηκολούθησαν δεκατρεῖς ἄλλαι, ἡ τελευταία τῶν ὁποίων συνεκροτήθη τῆ 8 Δεκεμβρίου. Καὶ διεκρίθησαν μὲν πολλοὶ κατὰ τὰς συζητήσεις, ἐκ τῶν ἡμετέρων μάλιστα ὁ μητροπολίτης Ἐφέσου **Μάρκος ὁ Εὐγενικός**· ἀλλ' εἰς οὐδὲν ἀκόμη εἶχον καταλήξει συμπέρασμα. Ὅτε, περὶ τὰ τέλη τοῦ ἔτους, ἐνσηψάσης αἰφνης λοιμώδους νόσου ἐν Φερράρα, μετετέθη ἡ σύνοδος ἐν **Φλωρεντία**, ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς ὁποίας εἶναι καὶ μᾶλλον γνωστὴ. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ αἱ συνεδρίαὶ διεδέχοντο ἀλλήλας, πέντε δὲ μῆνες εἶχον ἤδη συμπληρωθῆ καί, ἀντὶ ἀποφάσεως, ἔτι μᾶλλον περιεπλέκοντο τὰ ζητήματα.

Τῆ 8 Ἰουνίου 1439, πρὸς ἐσπέραν, ἀπέθανεν αἰφνιδίως ὁ πατριάρχης Ἰωσήφ, κηδευθεὶς τὴν ἐπιούσαν μεγαλοπρεπέστατα, παρόντων τῶν καρδινάλιων καὶ τοῦ ἀνωτάτου λαϊνικοῦ κλήρου, καὶ ἔταφη ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ

τῆς **Σάντα Μαρίας Νοβέλλα**, ἐνθα καὶ σῴζεται μέχρι σήμερον ὁ τάφος του.

Ὁ θάνατος τοῦ πατριάρχου ἐπέσπευσε πράγματι τὰς ἐργασίας τῆς συνόδου· ὑποχωρησάντων δὲ τῶν ἡμετέρων εἰς πάσας σχεδὸν τὰς ἀξιώσεις τῆς λατινικῆς Ἐκκλησίας, ὑπεγράφη, τῆ 5 Ἰουλίου, ὁ περὶ Ἐνώσεως ὅρος, τὸν ὁποῖον μόνος ὁ Μάρκος ὁ Εὐγενικός, ὁ περιφημὸς μητροπολίτης Ἐφέσου, δὲν ὑπέγραψε. Τῆ δὲ ἐπαύριον, ὁ Ἰουλίου, συνελθόντων πάντων ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῷ εἰς κοινὴν τελευταίαν συνεδρίαν, προσελθόντος δὲ καὶ κόσμου πολλοῦ, ἐγένετο, μετὰ τὴν δοξολογίαν, ἡ ἀπ' ἀμβωνος εἰς ἐπήκοον ἀνάγνωσις τοῦ ὅρου λατινιστὶ καὶ ἑλληνιστὶ, ταύτην δὲ ἐπηκολούθησε πανηγυρικὴ εἰς λατινικὴν γλῶσσαν λειτουργία.

Ἀπὸ τότε ἤρχισεν ἡ ἐπάνοδος τῶν ἡμετέρων εἰς τὰ ἴδια, ἔφθασε δὲ ἡ συνοδεία ἐνταῦθα τῆ 1 Φεβρουαρίου 1440, ἐνῶ ὅλη ἡ ὑπὸ τοῦ πάπα δοθεῖσα εἰς αὐτοὺς βοήθεια συνίστατο εἰς δύο μόνον πλοῖα μετὰ πλήρωμα 300 ἀνδρῶν!

Ἐνταῦθα λήγει καὶ ἡ ἀπὸ τῆς ἀλώσεως τῶν **Ἰωαννίνων** (9 Ὀκτωβρίου 1430), δεκαετῆς περίοδος, καθ' ἣν ὁ σουλτάνος Μουράτ δὲν ἠνώχλησε ποσῶς οὔτε τὴν Κωνσταντινούπολιν, οὔτε καὶ τὰς λοιπὰς ἑλληνικὰς χώρας· τοῦντεῦθεν δὲ ἄρχονται οἱ δεκατριετῆς μεταξὺ Ὀσμανιδῶν καὶ Χριστιανῶν λαμπρότατοι ἀγῶνες, ἀπολήξαντες εἰς τὴν ἀλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τῆ 29 Μαΐου 1453. Ἀφορμὴν εἰς τὴν μάχimon ταύτην δραστηριότητα ἔδωκεν ὁ διαδόχτος ἐκεῖνος ἐξ Οὐγγαρίας στρατηλάτης καὶ βοεβόδας τῆς Τρανσυλβανίας **Ἰωάννης Οὐνυάδης**, ἀφορμὴν καὶ αὐτὸς λαθῶν ἐκ τινος αἰφνιδίας ἐν Τρανσυλβανίᾳ εἰσβολῆς (1442) πολυαριθμοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ, ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ **Μετζιτ βέη**, μεγάλου σταυλάρχου τοῦ Μουράτ. Κατὰ τὴν πρὸ τῆς **Ερμαννουπόλεως** συγκροτηθεῖσαν μάχην, 20 χιλιάδες τουρκικοῦ στρατοῦ καθὼς καὶ ὁ Μετζιτ βέης μετὰ τοῦ υἱοῦ του ἔπεσαν ἐπὶ τοῦ πεδίου, πλουσιώτατα δὲ λάφυρα περιήλθον εἰς χεῖρας τοῦ Οὐνυάδου, οὗτινος αἱ εἰς ἄνδρας ἀπώλειαι ἀνήλθον εἰς 3 μόνον χιλιάδας. Τὴν αὐτὴν τύχην ὑφίσταται μετ' οὐ πολὺ ἐν **Βαζάγ**, παρὰ τὰ στενὰ τῆς Σιήρης Πύλης (Δεμίρ-καποῦ), καὶ ἄλλος πολυαριθμότερος τουρκικὸς στρατός ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ σατραπῆ **Σεχ-Ἀβεδδίν πασᾶ**, ὅστις, παρ' ὅλην τὴν κομπορημοσύνην του, ἔτι οἱ Οὐγγροὶ θὰ ἐτρέποντο εἰς ἄτακτον φυγὴν μόλις ἔβλεπον τὴν κίδαρὶν του, οὐ μόνον κατενικήθη, ἀλλὰ καὶ αἰχμάλωτος εἰς χεῖρας τοῦ Οὐνυάδου ἔπεσεν.

Αἱ ἐπιτυχίαι αὗται ἐξηψαν τὸν ζῆλον τοῦ Οὐνυάδου, ἀπὸ δὲ τοῦ ἐπομένου ἔτους (1443), συμμαχήσας μετὰ τῶν Σέρβων, Βοσνίων, Βλάχων καὶ Πολωνῶν, ἐπεχείρησε τὴν λεγο-

μένην **μακρὰν στρατείαν**, ἥτις καὶ μὲν δὲν διήρκεσεν εἰμὴ πέντε μόνον μῆνας (ἀπὸ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1443 μέχρι τοῦ Ἰανουαρίου τοῦ 1444), ἀλλὰ διὰ τὰ μεγάλα κατ' αὐτὴν κατορθώματα, καὶ δὴ ἐν τῷ ἐξαιρετικῶς βαρεῖ τοῦ ἔτους ἐκεῖνου χειμῶνι, ἐκλήθη «μακρὰ».

Τὸ σχέδιον τοῦ Οὐνυάδου ἦτο τὸν μὲν Μουράτ νὰ περιπλέξῃ ἐν Ἀσίᾳ, αὐτὸς δὲ νὰ εἰσβάλλῃ εἰς τὸ ἐν Εὐρώπῃ τουρκικὸν ἔδαφος καὶ καταλύσῃ, εἰ δυνατόν, τὸ εὐρωπαϊκὸν τῶν Τούρκων κράτος. Διὰ τοῦτο, ἐνῶ προητοίμαζεν ἐν **Βούδη** τὰς δυνάμεις του, συνεννοηθεὶς μετὰ τοῦ ἡγεμόνος τῆς Καραμανίας καὶ ἄλλων τινῶν ὑποτελῶν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἐμπεῶν, πείθει αὐτοὺς νὰ ἐπαναστατήσωσι κατὰ τοῦ σουλτάνου, ὅστις, ἀφοῦ ἀνέθηκε τὴν ἀμυναν τῶν εὐρωπαϊκῶν μεθοριῶν εἰς τοὺς στρατηγούς του, ἔρχεται ἀμέσως εἰς Ἀσίαν διὰ νὰ τιμωρήσῃ τοὺς ἐπαναστάτας.

Τότε ὁ Οὐνυάδης, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν, διαβαίνει τὸν **Μοραῦαν**, κυριεύει τὴν **Νύσσαν**, καὶ προβαίνει πρὸς τὴν **Σόφιαν**, ἐξω τῆς ὁποίας συναντᾷ τὰ ὑπὸ τὸν Μ. Βεζύρηγ **Χαλήλ-πασάν** τουρκικὰ στρατεύματα, μετ' ὧν, τῆ 3 Νοεμβρίου, συνάπτει καταστρεπτικὴν δι' αὐτὰ μάχην, καὶ ἦν ἡχηματώτευσεν καὶ πάλιν 4 χιλιάδας Τούρκους, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ οὐκ ὀλίγους ἐπιφανεῖς βέηδες. Μετὰ ταῦτα κυριεύει τὴν **Σόφιαν** καὶ ἀκολούθως τὴν **Φιλιππούπολιν**· ἀψήφῶν δὲ τὸν τραχύτατον ἐν πλήρει Δεκεμβρίῳ χειμῶνα, προχωρεῖ πρὸς τὸν **Αἶμον**, τὴν κυρίαν τοῦ ὁποίου πάροδον, παρὰ τὴν ἀρχαίαν **Τραϊανούπολιν** (τανὸν Ὀρίχοδα), ἐφύλαττεν ὁ κηδεστῆς (συμπέθερος) τοῦ σουλτάνου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Μ. Βεζύρου **Μαχμουτ-Τσελεμπῆς**, τὸν ὁποῖον ὁ Οὐνυάδης κατατροπώσας δις ἐπανειλημμένως, ἀπαξ μὲν ἐκεῖ πρὸ τῆς παρόδου, τῆ 25 Δεκεμβρίου, καὶ ἀπαξ περαιτέρω ἐν Κουνοβίτση, παρὰ τὸ **Ἰάλοβατς**, συνέλαβεν ἐπὶ τέλος καὶ αἰχμάλωτον.

Ἡ ἀλματικὴ αὕτη τοῦ Οὐνυάδου πρόοδος ἠνάγκασε τὸν Μουράτ νὰ συμβιβασθῇ μὲν ὅπωςδήποτε μετὰ τῶν στασιαστῶν τῆς Μ. Ἀσίας, νὰ σπεύσῃ δὲ εἰς Εὐρώπην, ἵνα εἰρηνεύσῃ μετὰ τῶν ἀντιπάλων, οἱ ὁποῖοι, κεκμηκότες πλέον καὶ αὐτοί, ἐδέχθησαν προθύμως τὴν εἰρήνην. Οὕτω δὲ, τῆ 12 Ἰουλίου 1444, συνωμολογήθη ἐν **Σεγεδίνω** δεκαετῆς ἀνακωχῆ, δι' ἧς ὁ σουλτάνος ἀνεγνώρισε τὴν ἐπὶ τῆς Σερβίας καὶ τῆς Βλαχίας οὐγγρικὴν ἐπικυριαρχίαν, ἐπλήρωσε δὲ καὶ 70 χιλιάδας δουκάτων διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ ἐπισημοτέρου τῶν αἰχμαλώτων **Μαχμουτ-Τσελεμπῆ**. Πρὸς τήρησιν τῶν ὅρων τῆς ἀνακωχῆς οἱ συμβαλλόμενοι ὁρκίσθησαν οἱ μὲν εἰς τὸ Εὐαγγέλιον, οἱ δὲ εἰς τὸ Κοράνιον.

(ἀκολουθεῖ)

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Μ. ΜΗΛΙΣΣΟΠΟΥΛΟΣ

καθηγητῆς ἐν τῇ Ρωσικῇ Σχολῇ

Ἡ ΚΕΡΚΥΡΑΙΑ ΚΟΡΗ

Μυθιστορία ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ Ν. ΣΑΡΑΔΟΥ

(συνέχεια ἀπὸ σελίδος 763)

— Βέβαια, εἶπεν ὁ ἀστυνόμος, πᾶσα ἐπίφοδος πράξις μας εἶναι ἀπαράδεκτος. Μάθετε ὅμως ὅτι ἡ δημοσία γνώμη δὲν σᾶς εἶναι εὐνοϊκὴ. Δικαίως ἢ ἀδικίως, ὅλοι λέγουσι ὅτι εἴχατε μεγάλας σχέσεις μετὰ τὸ πρόσωπον, τὸ ὅποιον ἐπὶ νήγην ἀπόψε καὶ ὅτι ὁ σύζυγός σας εἶχε μεγάλας ὑποψίας ἐκ τῶν σχέσεων τούτων, καὶ μάλιστα ὑπάρχουν μάρτυρες, οἱ ὅποιοι τὸν ἤκουσαν νὰ ἐκατομῆ ἀλειλάς ἐναντίον ἐκείνου, τὸν ὅποιον ἀργότερον ἐφόνευσεν.

— Ἐὰν ἦτο ἐν καταστάσει μέθης, δὲν ἦτο ὑπεύθυνος . . .

— Πῶς; Τὸν ὑπερασπίζεσθε;

— Ὅχι, περισσότερον ἀπ' ὅσον ὑμεῖς τὸν κατηγορεῖτε. Καὶ ἔπειτα εἶναι σύζυγός μου καὶ ἂν ἦναι εὐκόλον νὰ τὸν κατηγορήσῃ τις ὡς ἐνοχὸν ἐγγλήματος, εἶναι ὅμως δυσκολώτερον ν' ἀποδείξῃ τὴν ἐνοχίαν του.

Ὁ ἀστυνόμος ἠννόησεν ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ τῆς ἀποσπάσῃ οὐδὲ λέξιν διὰ διέταξε ν' ἀποσυρθῆ, τὴν εἰδοποίησεν ὅμως ὅτι δὲν θὰ ἤρχει νὰ τὴν προσκαλέσῃ καὶ πάλιν.

— Θὰ ἐπανέλθω ὅταν τὸ ζητήσετε, ἀλλὰ μὴ περιμένετε τίποτε περισσότερον ἀπὸ ἐμέ. Ὅ,τι ἐγνώριζον σᾶς τὸ εἶπον.

Δ'.

Ἡ προαισθησις τῆς κυρίας Εὐφροσύνης δὲν τὴν ἠπάτησεν. Ἡ ἀνάκρισις δὲν ἠδυνήθη νὰ εὖρη ἐπαρκεῖς ἀποδείξεις, ὅπως καταδικάσῃ τὸν κ. Ἀντωνιάδην καὶ τὸν ἀπέλυσεν.

Αἱ ὀλίγαι ἑβδομάδες τοῦ ἐκ τῆς φυλακίσεως χωρισμοῦ, ἔδωσαν εἰς τὸν κ. Ἀντωνιάδην νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι ἡγάπα τὸ ὄραϊον ἐκεῖνο ἀθῶον ἢ ἐνοχὸν πλάσμα, καὶ ὅτι τοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ χωρισθῆ πλέον αὐτοῦ. Καὶ ἔπειτα ἦτο καλὸς πατήρ καὶ εἶχε μίαν νεοσσίαν τέκνων, ἅπανα ἐζήτουν τὴν μητέρα των. Ἐρριψε λοιπὸν ἀνεξικακίας πέπλον εἰς τὸ παρελθόν, μιμηθεὶς εἰς τοῦτο τὸ παράδειγμα τοσούτων ἄλλων στεφανηφόρων συζύγων.

Ἐκείνη ὅμως, ἥτις ἐπλήρωσε τὸ γεγονός τοῦτο, ἦτο ἡ δυστυχὴς Μυρτώ, καρπὸς ἀθῶος ἅμα καὶ κατηραμένος τοῦ ἀθιμίτου ἐκείνου ἔρωτος.

Ἀντικείμενον ἀκατανίκητου ὑποψίας, μισσητῆ πρὶν εἶτι ἀνένισι τὸ φῶς, προγεγραμμένη ἐκ τοῦ λίκνου εἰς ἀδικον ἀποστροφὴν, οὐδέποτε, οὐδέποτε ἐγνώρισε τὴν ἠδύτητα τοῦ πατρικοῦ φίλτρου.

— Τὸ παρετήρησα ἐκ τῆς πρώτης ἡμέρας, εἶπεν ὁ κ. Λώρης, χωρὶς ὅμως νὰ ὑποπεύωμαι τοὺς λόγους τοῦ ἐνστικτοῦ τούτου μισοῦ, ὅπερ ἴσως ἐγένετο αἰτία ν' ἀγαπήσω τὸ θελκτικὸν τοῦτο πλάσμα.

— Ἡ στοργὴ ὅμως τῆς μητέρας διὰ τὴν ἀτυχὴ Μυρτῶ ἦτο ἀπερίγραπτος. Εἶχεν ἰδιάζοντας τρόπους πρὸς ἐκδήλωσιν τῆς πρὸς αὐτὴν ἀγαπῆς τῆς... ὦ! τί ὑπερχειλισμὸς τρυφερότητος, ὁσάκις μήτηρ καὶ θυγάτηρ ἔμεναν μόναι! Περιπτώσεις φλογεραῖ, φιλιὰ ἀνάμικτα μετὰ δακρυα, ὑπέκαιον τὴν πρόωρον εὐαισθησίαν τοῦ καχεκτικοῦ τούτου παιδιοῦ. Ὁμοί! ἡ μήτηρ αὐτῆ, ἡ ὑπερμέτρως ἡγαπῶσα, ἐσφυρηλάτει ἀσυνειδήτως τὴν δυστυχίαν τοῦ τέκνου τῆς, ὡς εἰ ἡ δυστυχία νὰ μὴ ἐρχεται μόνη.

— Διατί δὲν μετὰ φιλεῖς ὅπως φιλεῖς τὰ ἀδελφάκια μας; ἠρώτα τὴν δυστυχὴ γυναῖκα, ἥτις δὲν ἤξευρε τί ν' ἀπαντήσῃ. Λέγεις πὸς μ' ἀγαπᾷς, μὰ γιατί τὸ λές καὶ κλαίεις, χρυσοῦ μου μητεροῦλα; Αὐτὸ πολὺ με λυπεῖ.

— Σὲ λυπεῖ, παιδί μου; ὦ! πόσον θὰ ἐπεθύμουν νὰ μὴ σὲ λυπῇ κανεὶς ἄλλος περισσότερον ἀπὸ ἐμέ! Ἐλεγεν ἡ δυστυχὴς μήτηρ καὶ ἐδιπλασίαζε τὰς θοπεῖας τῆς. Ἐὰν θὰ ἔχης ποτὲ θλίψεις καὶ λύπας, ὅπως πολλοὶ ἄλλοι θὰ ἔχουν, δὲν θὰ τὰς ἔχης, παιδί μου, ἐνόσω ἐγὼ εἶμαι πλησίον σου . . .

Καὶ λέγουσα ταῦτα ἐσκέπτετο: «Τί θὰ συμβῆ, ἂν ποτε δὲν θὰ εἶμαι πλησίον σου;»

Ὅντως ἀπέθανε πολὺ νέα, καταβληθεῖσα ὑπὸ τῶν συνεχῶν τοκετῶν. Ἐκτοτε ἤρξατο νέα ζωὴ διὰ τὴν Μυρτῶ. Ἡ πρὸς αὐτὴν ἀδιαφορία τοῦ πατρὸς τῆς, τὴν ὅποιαν οὐδὲν ἤδη ἀνεχάτιζεν, ἠῤῥαυεν, ἐφ' ὅσον ἐβλεπεν αὐξάνουσαν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὴν μοιραίαν ἐκείνην ὁμοιότητα. Τέλος ἡ ἀκριτομύθια τῶν γειτόνων συνελήρωσε τὴν προδιάθεσιν τῶν ἀδελφῶν. Ὅπως ἡ Μυρτῶ ζῶσα ἐν τῇ πατρικῇ τῆς οἰκίᾳ ὡς μία ξένη, ἀπέκτησεν ἐν αὐτῇ τὴν θέσιν ταύτην, ἥς δὲν ἦτο ἀξία, ἦν ὑποφέρει τοσούτον ἀγογγύτως, καὶ ἦν ὁ κόσμος ὅλος γνωρίζει ἐν τῷ χωρίῳ, καὶ ἦν ἀντιλήφθητε καὶ ὑμεῖς αὐτοί.

Ὁ κ. Λώρης ἤκουσε μετὰ μεγίστης προσοχῆς τὴν ἀφήγησιν ταύτην, καὶ ἡ συμπάθεια, ἦν ἠσθάνθη ἐκ πρώτης ὄψεως διὰ τὸ παιδίον τοῦτο, ἐδιπλασιάσθη καὶ ἠῤῥαυετο ἤδη νὰ τοῦ παρουσιάσθῃ περίστασις νὰ τὴν ἐκδηλώσῃ καὶ ἐπιρριφῆ ὀλίγην εὐτυχίαν εἰς τὴν ἀθῶαν καὶ προγεγραμμένην ταύτην ὑπαρξίν, ἦν τοσούτον ὀλίγον τέως ἐγνώριζεν.

Ἐπὶ τὸ κράτος τῶν ἐντυπώσεων τούτων, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἑπανίαν τῶν Ρόδων. Ὅτε ἐφθασεν εἰς αὐτὴν καὶ παρετήρησεν ὅτι σὺδαμοῦ ὑπῆρχε φῶς, ἐξεπλάγη μεγάλως. Εἰσῆλθεν εἰς τὸν κήπον πρὸ μέσου τῶν δασυφυλλῶν μύρτων, ρόδων, ροδοδαφνῶν καὶ ταμαριδῶν καὶ ἐφθασε τέλος τὴν κλίμακα, ἥτις ἔφερον εἰς τὰ διαμερίσματά του. Εἰς τὴν τελευταίαν καμπτὴν τῆς κλίμακος παρετήρησεν αἴφνης μίαν κανδήλαν καίουσαν πρὸ βυζαντιακῆς εἰκόνης τῆς Παναγίας καὶ πρὸ αὐτῆς γονυπετῆ, ἡ μᾶλλον συσσωρευμένην εἰς τοὺς πόδας τῆς εἰκόνης μίαν λευκὴν σκιάν.

Εἰς τὸν θόρυβον, τὸν ὅποιον ἔκαμε σκοπίμως διὰ τῶν ποδῶν, ἵνα μὴ

τρομάξῃ ἢ προσεχυομένη, ἡ ἄμορφος τέως σκιά ἠγέρθη μετὰ πρόσωπον ὠχρὸν καὶ μετὰ ὀφθαλμοὺς σπινθηροβολοῦντας ἐστράφη πρὸς αὐτόν.

Ὁ κ. Λώρης δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ κυττάξῃ δις, ἵνα ἀναγνωρίσῃ τὴν Μυρτῶ . . .

— Τί κάμνεις ἐκεῖ, δυστυχισμένη μικρὰ; τὴν ἠρώτησε μετὰ φωνῆν, εἰς ἣν ἠθελε νὰ δώσῃ ἀπόχρωσιν αὐστηράν, καὶ ὅμως αὐτὴ ἦτο θωπευτικὴ. Τί ζωὴ εἶναι αὐτῆ; Πῶς, δὲν ἐκοιμήθης καὶ σὺ ὡς αἱ ἀδελφαὶ σου;

— Οὐδέποτε κοιμοῦμαι ἐγὼ ὅταν ὁ κύριος δὲν εἶναι ἐδῶ.

— Καὶ ποῖος εἶναι αὐτός ὁ κύριος;

— Ἐσεῖς! Δὲν ἔχω ἄλλον ἀπὸ σᾶς.

— Καὶ ὁ πατέρας σου;

— Ἄ! ὁ πατέρας μου! Καὶ μήπως ἔχω πατέρα;

Καὶ λέγουσα ταῦτα, ῥίγος διέδραμε τὰ μέλη τῆς, καὶ εἰς τοὺς μεγάλους καὶ λυπημένους τῆς ὀφθαλμοὺς ἔλαμψε δάκρυ διαωγῆς καὶ φωτοβόλον, ὡς μαργαρίτης τῆς Ἀνατολῆς, ἀλλ' ὁ ὅποιος δὲν ἠθελε νὰ φανῆ καὶ τὸν ἐσπόγγισε διὰ τῆς χειρὸς τῆς.

— Τί παράδοξον πλάσμα! ἐσκέφθη. Δι' ἐμέ ἦτο μέχρι τοῦδε αἰνίγμα ἄλυτον . . . Ἄλλ' ἤδη, ὅτε γνωρίζω τὴν ἱστορίαν τῆς, ἀρχίζω νὰ ἐννοῶ τὴν νεανικὴν τῆς καρδίαν καὶ νὰ αἰσθάνομαι δι' αὐτὴν ἀπέραντον εὐσπλαγχνίαν . . . Ἄλλα τοῦτο δὲν εἶναι λόγος διὰ νὰ τὴν κρατήσω ἐδῶ μέχρι πρῶτας βεβαίως δὲν ἀνίχει εἰς τὴν λεγεῶνα τῶν νυκτοπλανῶν, καὶ ὅσον θελκτικὴ καὶ ἂν ἦναι, μάρτυς μου ὁ Θεός, οὐδέποτε ἐσκέφθηνα νὰ τὴν μετατρέψω εἰς νυκτοκαλλίδα.

Ἡ Μυρτῶ διέκοψε τὰς σκέψεις του, εἰποῦσα εἰς αὐτόν:

— Καὶ τὸ δεῖπνόν σας, κύριε, δὲν θὰ φάτε; Δὲν εἶναι ὅλως διόλου κρύο. Τὸ ἔχω εἰς τὴν χόβολη, νὰ πάγω νὰ σᾶς τὸ φέρω.

Ὁ κ. Λώρης εἶχε δειπνήσει ἀρετὰ καλὰ μετὰ τὸν πρόξενον καὶ δὲν εἶχε καθόλου καλὴν ὄρεξιν, ἀλλὰ μία ἰδέα, τὴν ὅποιαν καὶ αὐτὸς εὗρισκε παράξενον, τοῦ ἐπῆλθεν αἰφνιδίως εἰς τὸν νοῦν.

— Πολὺ καλὰ, φέρε με νὰ φάγω, ἀλλὰ φέρε με ταυτοχρόνως καὶ μίαν φιάλην ἀπὸ τὸ κρασί ἐκεῖνο τῆς Ἀχάϊας, ποῦ ἔφερα χθές, καὶ δύο ποτήρια. Ἡ Μυρτῶ ἦτο ἀρετὰ ἔξυπνη διὰ νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι τὸ δεύτερον ποτήρι θὰ ἦτο δι' ἐκείνην καὶ ἡ ἰδέα ὅτι θὰ συνέτρωγε μετὰ ἐκείνου, τὸν ὅποιον ὀνόμαζεν «ὁ κύριος», τῆς ἐγέννησε μίαν ἀπὸ τὰς παιδαριώδεις ἐκείνας χαράς, τῶν ὁποίων οὐδέποτε ὁ λόγος ἐγένετο διεοργηθεῖς. Μία ἀστραπὴ ἔλαμψεν εἰς τοὺς μεγάλους αὐτῆς ὀφθαλμοὺς, μία ροδίνη φλόξ ἐφλέξε τὰς ἡλιοκαεῖς παρειὰς τῆς, σύμπτασα δὲ ἡ εὐτυχὴς ψυχὴ τῆς ἐπῆνθησεν ἐπὶ ἐνὸς μειδιάματος, ὅπερ ἀπεκάλυψε τὴν παλλεσκόν τῆς ὀδοντοστοιχίαν.

Ὁ κ. Λώρης δὲν ἠθέλην ἄλλην ἐκδήλωσιν εὐγνωμοσύνης τοῦτο καὶ μόνον ἤρχει δι' αὐτόν.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν Μυρτῶ, ἔφυγε χωρὶς νὰ εἰπῇ γοῦ καὶ ἐλαφρὰ καὶ ταχεῖα κατῆλθε τὴν κλίμακα καὶ ἐπανήλθεν ἐντὸς σμικροῦ, φέρουσα ἓνα ἰχθὺν, σταφυλάς, γλύκισμα καὶ τὸν οἶνον. Τὰ παρέθηκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ προσποιομένη ὅτι δὲν ἠννόησε τὴν πρόθεσιν τοῦ κ. Λώρης, ἔθεσε μίαν μόνην παροψίδα καὶ ἐν ποτήριον καὶ παρετήρει διὰ τοῦ κανθοῦ τῶν ὀφθαλμῶν, ὡσεὶ ἀνέμενε νεωτέρας διαταγῆς.

— Λοιπὸν δὲν θέλεις νὰ με συντροφεύσης; εἶπε μετὰ ἐνθαρρυντικῶν μειδιάμα.

— ὦ! εἰάν θέλω . . . Ἄλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν ἔχω τὴν τόλμην.

(ἀκολουθεῖ)

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ

Θερμὸν διεοργηθῆντες πόθον, ἐκφραζόμεν τὰ γενικὰ εὐχαριστήρια τοῦ δημοσίου εἰς τὸν ὀρηρὸν καὶ ἀκαταπόνητον ἐπὶ τῆς κινήσεως ἐπιθεωρητῆν τῶν τροχιοδρόμων τοῦ Πέραν κύριον Ἰωσήφ Κυρακιόπουλον, ὁστισοῦ μόνον χάρις εἰς τὴν ἐκ τῶν ἀνατολικῶν σιδηροδρόμων κτηθεῖσαν πολυχρόνιον πείραν, τὴν ἀνεπίληπτον συγκοινωνίαν ἐξησφάλισεν εἰς τὸ δημόσιον, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐκάστοτε ἀναγνωστέας διαφορὰς ὁδηγῶν καὶ ἐπιβατῶν, διὰ τῆς εὐγενείας καὶ λεπτότητος τῶν τρόπων αὐτοῦ ἀείποτε διαλύει.

Συγχαίρομεν τὴν ἐταιρίαν ἐπὶ τῇ προσλήψει τοιούτου ὑπαλλήλου καὶ εὐχόμεθα ὅπως καὶ ἄλλους τοιούτους ἀποκτήσῃ χάριν τοῦ κοινοῦ ἀγαθοῦ.

Φ. ΡΟΔΟΜ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΝ ΚΙΝΑ,

Ο αρχηγός του σινικού στρατού.

Η αυτοκρατορική οικογένεια της Κίνας

Ο αρχηγός του κινήματος.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΝ

ΤΟ ΘΥΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Ἐπάνω στο κομψό κρεβατάκι της, τὸ ἀρωματισμένο μετὸ μύρον τῆς παρθενίας, ἀνάμεσα στὰ λευκά σινδόνια, ἡ κόρη, ἐν ἀγγελικῷ σῶμα, τὸ ὁποῖον ἐβασάνιζεν ὁ πυρετός, ἦτο ἐξηπλωμένη.

Εἰς τὸ μαλακὸ μαξιλάρι ἀνεπαύετο τὸ μικρὸ κεφαλάκι τῆς ποῦ τὸ ἐπλαισιοναν μετὰ θαυμασίαν χάριν πλούσια ξανθὰ μαλλιά. Τὸ πρόσωπό τῆς τότε ἀφλόγιζεν ἡ πρῶτα τῆς καρδιάς τῆς, τότε πάλιν τὸ ἀφινε κατάγλωμο, κερνίον χωρὶς κανένα τόνον, χωρὶς ζωὴ. Καὶ ὅμως τὸ σῶμα αὐτὸ ποῦ ὑπέφερον, ἐκεῖνο τὸ πλάσμα ποῦ ἐφθινε σιγά-σιγά σὰν λαμπὰδ ποῦ καίει, εἶχεν ὅλα τὰ δικαιώματα τῆς ζωῆς.

Ἡ νεότης τὸ ἐξ ἴδενε μετὰ τὴν πειρὸν τρυφερά τῆς περιπτύξιν καὶ ἡ ἀθωότης τῆς ἐχάρριζε τὰ ὀμορφότερα ὄνειρα. Ἄλλως τε, οὔτε ἡ μία οὔτε ἡ ἄλλη εἰμποροῦσαν νὰ σώσουν τὸ ἀγγελικὸν ἐκεῖνο πλάσμα, τὸ ὁποῖον σὰν ἀκακὴ μικρὴ πεταλοῦδα εἶχε κάψει τὰ πτερά τῆς στὴν φλόγα κάποιας λάμπας...

Ἡ κόρη εἶχεν ἀγαπήσει.

Κοντὰ στὸ προσκέφαλό τῆς, ἡ μητέρα τῆς μετὰ σταυρωμένα τὰ χέρια ἐκάθητο. Μετὰ τὰ δακρυσμένα τῆς μάτια τότε ἐκύτταζε στὸ πρόσωπο τὴν κόρη τῆς, τότε ἐπάνω ψηλὰ τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας, σὰν νὰ ζητοῦσε κάποιαν βοήθειαν, μίαν παρηγορίαν.

Ἡ κόρη ἐφαίνετο βυθισμένη σ' ἓνα βαθὺν ὕπνον, ὁ πυρετός τὴν εἶχε ἀφήσει μιὰ στιγμή καὶ τὸ στήθος τῆς, ποῦ τὸ λευκὸ σινδόνι ἐσκέπαζεν ἀπαλά, μ' ἓνα ρυθμὸ πένθιμο τότε ἀνέβαινε διὰ νὰ ροφήσῃ ὅσο ἔμπορούσε περισσότερον ἀέρα, τότε πάλιν κατέπιπτε διὰ νὰ βγάλῃ βαθὺ στεναγμὸ.

Ἐξαφνα τὸ γλωμὸ πρόσωπο κοκκινίζει, τὰ μάτια ἀνοίγονται καὶ ἡ κόρη τινάσσει τὰ ἐλαφρὰ καλύμματα. Τὰ γυμνά τῆς χέρια στηρίζουν τὸν κορμὸν ποῦ προσπαθεῖ νὰ σηκωθῇ.

Κάτι θέλει, κάτι ζητεῖ. Ἡ μητέρα τῆς προσπαθεῖ νὰ τὴν ἡσυχάσῃ.

— Πέσε, κόρη μου, πέσε νὰ ξεκουρασθῆς...

Ἡ κόρη εἰράνη ὅτι δὲν ἤκουσε τίποτε· τὸ βλέμμα τῆς ἀκίνητο ἐκύτταζεν εἰς ἄλλους κόσμους, ἐκεῖ ὅπου εἶχε πετάξει τὸ πνεῦμά τῆς.

Τὰ χεῖλη τῆς, κατακόκκινα ἀπὸ τὴν φλόγα ποῦ τὰ κατέκαλεν, ἤρχισαν νὰ κινοῦνται καὶ ἐν παραλήρημα ἐπρόφεραν σὰν παράπονον, σὰν μοιρολόγι:

— Νικό μου, μὴ φεύγεις... στάσου... ποῦ πᾶς μαζοῦ καὶ μ' ἀφίνεις;... Ἐλα, στάσου, μείνε κοντὰ μου... κοντὰ σὲ μένα ποῦ σ' ἀγά-

Ἀπὸ τὸν βομβαρδισμὸν τῆς Τριπόλεως.

Ἄφιξις τοῦ ἀτμοπλοίου τῶν προσφύγων εἰς Συρακούσας.

Ἀπόβαις εἰς τὴν ἀποβάθρην Συρακουσῶν.

πῆσα μετὴν πειρὸν θερμὴ ἀγάπη· ἔλα, Νικό μου, ἄκου με, πεθαίνο ἂν μείνω χωρὶς ἐσένα· ἡ ἀγάπη σου μοῦ δίδει ζωὴν, καὶ σὺν σβύσῃ ἐκείνῃ, κ' ἐγὼ θὰ πιάσω ν. ζῶ. Ἔλα, ἔλα, Νικό μου, κίττα, σοῦ ἔκοψα τὰ πειρὸν δροσερὰ καὶ πειρὸν εὐμορφα λουλούδια τοῦ κήπου γιὰ νὰ στολίσω τοὺς γάμους μας· ἔλα, γύρε κοντὰ μου. θὰ σὲ δροσίω μετὰ τὰ φίλια μου καὶ θὰ σὲ ζεστῶ σὴν ἀγκαλιά μου...

Ἡ μητέρα ἀκίνητη μετὰ κατεβασμένα τὰ μάτια, ἤκουε τὸ παραλήρημα τῆς κόρης τῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ πυρετὸς εἶχε δώσει τὸ θαρρὸς τῆς ἐξομολογήσεως.

Ἡ κόρη, τὴν ὁποίαν κατέτρογε τὸ αἰσθηματικὸν καμμίαν φορὰν δὲν θὰ ἐτόλμα νὰ εἰπῇ ἐκεῖνα ποῦ ὁ πυρετὸς τῆς ἔβαζε στὸ στόμα, καὶ ὅμως ἐκεῖνα τώρα ποῦ ἔλεγεν ἦσαν ἡ ἀλήθεια. Τὸ παραλήρημα ἐξηκολούθησε σὺν παρῶντο, σὺν μοιρολόγι· ἦτο ἕνας δυνατὸς καταρράκτης ἀπὸ αἰσθηματικὰ τρυφερά καὶ ὀρμητικά, τὰ ὁποῖα ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ στήθος τῆς κόρης.

— Ναί, Νικό μου, μείνε, θυμήσου ποῦ μικρὰ παιδιὰ ἀκόμη πηγαίναμε μαζὶ στοὺς κήπους, σὴν ἐξοχή, θυμήσου τὰ γλυκὰ λόγια, ποῦ μούλεγε· βάλε μετὸ νοῦ σου πῶς εἶσαι ὁ πρῶτος καὶ ὁ μόνος ποῦ ἀγάπησα στὸν κόσμον αὐτόν... Μπα! φεύγεις; φεύγεις, Νικό... Νικό... Ἄ μείνε, ἄχ!.. σκληρὸν...

Ἦτον ἡ τελευταία λέξις. Ἐβγαλε μιά δυνατὴ φωνή, φωνὴ διαμαρτυρίας καὶ κατέπεσεν ἀπότομα, ἀψυχα ἐπάνω στὸ στρῶμα...

Ἡ καμπάνα τῆς γειτονικῆς ἐκκλησίας βαρεῖα, θλιβερά, πένθιμα κτυπᾷ γιὰ νὰ σκορπίσῃ τὴν θλίβερὰν εἰδησίην.

Ἡ κόρη μετὰ τὰ γλυκὰ ὄνειρα εἶχε πεθάνει· ἐπάνω στὸ λευκὸ τῆς φέρετρο λουλούδια ἄφθονα, σκορπισμένα, ἔκλιναν δεξιὰ σὺν νὰ καταλάβαιναν καὶ ἐκεῖνα τὴν ὑπεροχὴ τῆς κόρης, ποῦ θὰ συνώδευαν νάτω εἰς τὸν τάφον.

Στὸ πρόσωπο τῆς νεκρᾶς, τὸ κατάχλωμο, ἕνα παρῶντο ἦτο ζωγραφισμένο, τὸ παρῶντο ποῦ δοκιμαῖται ἡ εὐαίσθητη καρδιά, ὅταν ροφήσῃ τὸ πικρὸ ποτήρι τῆς ἐγκαταλείψεως.

Ἦτον ἀπὸ λίγην ὥραν ἡ ἐκκλησία εἶχε πάλιν γεμισθῆ. Τώρα δὲν ἦτο στημένο κανέν ἰκρίον διὰ νὰ βασιλεῖ τὸ νεκροκράβατον, οἱ πολυέτατοι εἶχον ἀποτινάξει τὰ μαῦρὰ τοὺς καλύμματα καὶ μὴ τράπεζα μετὰ κάταστρο πολυτίμητο σκέπασμα ἔφερε κουφέτα καὶ στεφάνια.

Ὁ κόσμος ἐπερίμενε τοὺς νεομόμφους, «τὸ εὐάροστον ζεῦγος», καθὼς γράφουν τὰ κοινωνικά τῶν ἐφημερίδων καὶ ὅλοι εἶχον στρέψει τὰ βλέμματα εἰς τὴν εἴσοδον. Τέλος ἡ νύμφη παρουσιάσθη μετὰ τὴν κατὰστρο φορεσιά τῆς καὶ τὸ στέμμα τῆς λεμονιάς στὸ κεφάλι, δύο λεπτὰ κατόπιν ἐμβαινε καὶ ὁ γαμβρὸς, ὑψηλὸς καὶ ὑπερήφανος διὰ τὴν εὐτυχίαν του. Στὸ πρόσωπόν του ἀνθοῦσε τὸ μειδιάμα τῆς χαρᾶς, μετὰ τὸ ὁποῖον πῆχαρίσται ἐκεῖνους ποῦ τὸν εὐχαίρων.

Ἐξαίφην τὸ βλέμμα του ἔπεσεν εἰς τὸ πένθιμον ἀγγελτήριον τῆς κηρείας, τὸ ὁποῖον ὁ νεοκόρος δὲν εἶχε προφθάσει νὰ ξεσχίσῃ ἀπὸ τὴν εἴσοδον, ὁ γαμβρὸς ὄχρῳ διὰ μίαν στιγμὴν, ἀλλ' οἱ φίλοι τὸν ὑποβαστάζουν.

— Εἶναι ἡ συγκίνησις ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν του. Ἐσκέπτοντο ὅσοι τὸν ἔβλεπον.

Ἡ γαμήλιος ἀκολουθία εἶχεν ἀρχίσει· εἰς τοὺς θόλους τοῦ ναοῦ ἀνεμιγνύετο τὸ εὐώδες θυμίαμα τῆς φαιδρᾶς τελετῆς μετὰ τοὺς καπνοὺς τοῦ λιβανίου τῆς κηρείας ποῦ εἶχε γίνει ἐνωρίτερον καὶ τὰ χαρμύσνα τροπάρια ἐξυπνοῦσαν τὴν πένθιμον ἠχώ τῶν θρήνων ποῦ ὁ ψαλμοδὸς ἐτόνισε διὰ τοὺς θανάτους.

Ἄλλα κανεὶς δὲν τὸ ἀντελήφθη· ὅταν δὲ ὁ παπᾶς ἀνεφώνησε τὸ καθιερωμένον:

— Στέφεται ὁ δούλος τοῦ Θεοῦ Νίκος τὴν δούλην τοῦ Θεοῦ Εὐανθίαν... τότε ὅλον ἐκείνο τὸ πλῆθος τῶν προσκεκλημένων ἔρρανε τὸν γαμβρὸν μετὰ κουφέτα, μετὰ ἄνθη, μετὰ μυρωδιὰς...

Ἡ χαριτωμένη μας κοινωνία! Ραίνει μετὰ κουφέτα ἀντὶ νὰ λιθοβολῇ τὸν δῆμιον, διότι δὲν ἐφόνευσε μετὰ τὴν μάχαιραν ἢ μετὰ τὸ ὄπλον.

Καὶ καλεῖ γάμον τὸν εἰδεχθέστερον τῶν θανάτων.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΜΟΥ

(συνέχεια από σελ. 766)

Ἡ ἔσοχὴ κατ' οὐδὲν ἀτυχῶς ἐπέδρασεν εἰς τὴν ποθητὴν ἀνάρρωσιν.

Ὅπως δὲ εἰς τὰς τοιαύτας περιστάσεις συνήθως συμβαίνει, ἐπεδιώξαμεν καὶ ἠλπίσαμεν εἰς τὰς ἰατρικὰς περιθάλψεις, ἵνα ἔχωμεν τὴν συνειδησὴν ἡμῶν ἐπαναπαυμένην, ὅτι ἐπράξαμεν πάν, ὅ,τι ἦτο ἀνθρωπίνως δυνατόν πρὸς διάσωσιν αὐτοῦ. Καί, ἴσως-ἴσως, ἐάν ἐπῆρχετο τὸ μοιραῖον τέλος, ἵνα ἔχωμεν ὡς ἐξ ἐνότικτου τὸ δικαίωμα, ὅπως ἐπιρριψώμεν τὸ μέγιστον μέρος τῆς εὐθύνης τῆς ἀπωλείας εἰς τὰ σφάλματα τῶν ἰατρῶν, οὕτω δὲ εὐρωμεν ἠθικὴν ἱκανοποίησιν καὶ παρηγορίαν.

Διότι εἶναι τοῦτο μία ψυχολογικὴ ἀνθρωπινὴ ἀδυναμία, τὸ νὰ ζητῆ τις τὸν ὑπαίτιον μίαν συμφορᾶς, ἣτις αὐτῷ προσγίνεται, πάντοτε ἐξω τοῦ ἐγῶ αὐτοῦ καὶ τὸ νὰ αἰσθάνηται μίαν ἀνακούφισιν, ὅταν στοιχεῖα ἐνοχῆς, ἔστω καὶ τὰ πλέον μηδαμινὰ καὶ ἀσήμαντα, δύνανται εἰς βάρος τρίτου τινὸς νὰ καταλογισθῶσιν. Ἄλλα ὑπάρχουσι στιγμαὶ ἐν τῷ βίῳ τοῦ ἀνθρώπου, καθ' ἃς καὶ αὐτὴ ἡ ἐπιστήμη, συνειδυῖα οὕτως εἰπεῖν τὰς ἀδυναμίας καὶ ἀτελείας αὐτῆς, τὸ βραχὺ τῆς ὁδοῦ, ἦν ἀκόμη διήνησε καὶ τὸ στάδιον, ὅπερ ἔχει εἰς τὸ μέλλον νὰ διατρέξῃ, αἰτνᾶται ὅλην τὴν σμικρότητα τῆς προσόδου αὐτῆς καὶ ζητεῖ ὅπως ἀντλήσῃ ποιᾶν τινα παρηγορίαν, ἣς ἔχει ἀπόλυτον καὶ ὑπερτάτην ἀνάγκην ἀπὸ τι τοῦ ὑπερφύτου καὶ ἄλλου.

Καὶ τότε ἡ ἀνθρωπινὴ ψυχὴ ἀποδέχεται κατὰ τὸ ὅποσον κυρίως εἰπεῖν δὲν ἀντιλαμβάνεται, ἀλλ' ἀνέχεται, καὶ τὸ ὅποσον ἐν τούτοις τῇ ἐπιβάλλεται ἀπαρἀλλάκτως ὅπως τὸ φῶς τοῦ ἡλίου εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Ἄλλως τε, κατὰ κανόνα, αἱ ἀλήθειαι ἐμπεριέχουσι τὸ ἠθικὸν αὐτῶν κύρος ἐνδοθεν εἶναι αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ ἰσχυρὰ, ἀήττητοι καὶ ἀκατάβλητοι, ὁ κόσμος εἰς αὐτὰς ἀνήκει, πρὸς αὐτὰς θὰ προσαρμοσθῇ καὶ οὐδεμίαν ἔχουσι ἀνάγκην ἐπιβολῆς καὶ βίας, ἵνα καταστῶσι σεβαστὰ. Παραλλήλως πρὸς αὐτὰς χωροῦσιν αἱ σκέψεις καὶ αἱ ἰδέαι, εἰς ἃς ἡ ἀδυναμία τοῦ ἀνθρώπου ὑποκειται, βεβαίως δὲ ἦτο λογικώτατον, ὅπως εἰς τοιαύτας ὑποκινήσῃ φύσεις πρὸ παντός καὶ παιδιόθεν ἐν τῇ θρησκείᾳ γαλουγηθεῖσαι καὶ ἀνατραφεῖσαι, οἷαι ἢ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρός μου, οἵτινες ἀμφότεροι ὑπεράνω πάσης ἐπιστημονικῆς βοήθειας ἔθεντο τὴν θρησκευτικὴν. Ἄλλ' ἢ τε θρησκεία ὡς καὶ ἡ ἐπιστήμη ἀπεδείχθησαν ἀνίκανοι, ἵνα συγκρατήσωσιν ἐν τῇ ζωῇ τὴν ὑπαρξίν ἐκείνην, ἦν οἱ ἀναλλοίωτοι καὶ ἀμετάβλητοι νόμοι τῆς φύσεως, ὡς ἐξ ὑπερφύτου ἀντελήθημεν. κατεδίκασαν εἰς τὴν φθορὰν καὶ τὴν ἀνεπιστρεπτεῖ ἐξαφάνισιν.

Ἐγκαίρως παρὰ τῶν ἰατρῶν τὸ μοιραῖον τέλος τοῦ πατρὸς μου πληροφορηθεὶς, ἐμμέσως ἐθεώρησα, ὅτι ὄφειλον, ἵνα ἀνακοινώσω τὸ τοιοῦτον εἰς ἅπαντα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας μου, καὶ τελευταῖον ὅλων, ὅπως ἦτο, ἄλλως τε, ἐπόμενον, ἐμμέσως καὶ εἰς τὴν μητέρα μας.

Πλὴν τὸ πρὸς τὸν καθημερινῶς ἐξαντλούμενον ἤδη πατέρα μου φίλτρον αὐτῆς, ἦτο τόσον ἰσχυρὸν, τόσον βαθυτάτα ἐρριζωμένον, ὑπῆρχε μεταξὺ αὐτῶν μία τοιαύτη ἐπικοινωνία ψυχῶν, τοιαύτη προσέγγις καὶ ἠθικὴ ἀλληλεγγύη, ἦτο τοιαύτη ἡ ὑπερχειρίζουσα ἀφοσίωσις τοῦ μὲν πρὸς τὴν δὲ καὶ ἀντιστρόφως, ὅστε ἡ τάλαιπωρος μήτηρ μου, τελείως ἀδιαφοροῦσα πρὸ τῆς σκληρᾶς πραγματικότητος, ἣτις θάπτον ἢ βραδυτέρον, μετ' ὅλον αὐτῆς τὸν ἀπαισιον κυνισμόν, ὡς βόμβα θὰ ἐξερρήγνυτο ἀνά μέσον τοῦ ἡσυχίου ἡμῶν οἰκογενειακοῦ βίου καὶ τῆς γαλήνης τῆς πατρικῆς ἡμῶν ἐστίας, δὲν ἤθελεν οὔτε κἂν ν' ἀκούσῃ, ὅτι ὁ θάνατος ἦδη παρὰ τὴν κλίνην τοῦ πατρὸς μου περιίπτατο. ὦ! ὁ θάνατος! Εἰς ὅλους μας ἡ σκιδώδης αὐτοῦ μορφή, ἀπαισία, πε-

λιδνὴ καὶ πένθιμος, ἤρχισε νὰ καθίσταται ὄρατῃ μόνον διὰ τὴν μητέρα μου ἦτο ἀόρατος!

Ἐπάρχουσι στιγμαὶ, καθ' ἃς ὁ ἀνθρώπος ἀνταπατώμενος ἀγαπᾷ νὰ νομίξῃ, ὅτι ὄνειρευεται, ἐνῶ εἰτέποτε εὐρίσκειται ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἐν ἐργηγόρσει. Ὅλους μας μία ἀόριστος ταραχὴ καὶ εἰς φόβος συνείχε, μερικὰ δάκρυα διηυλάκουν τὰς παρείας μας, τὸ δὲ θλιβερὸν προαίσθημα διεμήνηεν ἡμῖν, ὅτι μία ἄμετρος καταστροφὴ γοργῶ τῷ βήματι ἐπῆρχετο, ἐσπευδεν, ἐφθάνεν, ἰδοὺ, ἐκρουσεν ἤδη τὴν θύραν τῆς οἰκίας μας!

Μόνη ἡ μήτηρ μας δὲν ἤθελε νὰ πιστεύσῃ, καὶ θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἐφοβεῖτο καὶ αὐτὴν τὴν σκέψιν τοῦ θανάτου πρὸς στιγμὴν δὲ τὰ ἴδια τῆς τέκνα, τὰ ὅποια ἐγέννησε καὶ ἐθήλασεν, ἦσαν ἐχθροὶ τῆς, διότι «ἐκακομελέτων»...

Ἦρκει νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, νὰ παρακολουθῆσθαι ὀρθία ἐπὶ δάμον ἢ τριώρον τὴν λειτουργίαν, νὰ διπλησθῇ ὅτι εἶχε καὶ δὲν εἶχεν εἰς τοὺς ἱερεῖς καὶ εἰς λαμπιδας, νὰ προμηθευθῇ ἁγίασμα, καὶ ἐπιστροφῆσαι περιχάρης νὰ σπεύσῃ παρὰ τῷ κατρί μας, ὅπως, καθήμενη παρὰ τὸ προσκεφάλαιον αὐτοῦ, μεταδώσῃ—διὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινῆς—εἰς αὐτὸν θάρρος, ἀνακούφισιν, παρηγορίαν, τὴν χαρὰν τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς ζωῆς, περισσοτέρον ἀπὸ πάντα ἐπιστήμονα καὶ ἀπὸ τὸ καλλίτερον φάρμακον. Ἄλλ' ἡ σκληρὰ ἐπιστήμη εἶχεν ἤδη ὀριστικῶς καὶ τελεσιδικῶς ἀποφανθῆ, ὅτι αἱ ἡμέραι αὐτοῦ ἦσαν μεμετρημέναι, πάντες δ' ὅσοι, εἴτε ἐκ μελέτης, εἴτε ἐκ πείρας, εἶχον πεισθῆ, ὅτι ἡ ἐποχὴ τῶν θαυμάτων εἶχε παρέλθει, παρηκολούθουν οὐχὶ ἄνευ συγκινήσεως τὰς ἀπεγνωσμένας προσπαθείας τῆς μητρός μου, ἀγωνιζομένης διὰ τοῦ βαλσάμου καὶ τοῦ μύρου τῆς πίστεως, ὅπως γαλβανίσῃ καὶ ἀναζωπυρῆσθαι τὸ ὄλον ἐκλείπον ἠθικὸν σθένος τοῦ πατρὸς μας, ἐνῶ οὗτος ἐπιλαίεν ἐρωμένως πρὸς τὸν θάνατον, ἅτε ἔχων ὅλην τὴν διάθεσιν καὶ ἐπιθυμίαν ἵνα ζήσῃ.

Διότι πράγματι ὁ πατὴρ μου, μὴ ὄν οὔτε προβεβηκῶς τὴν ἡλικίαν, οὐδ' ἔχων ἰδιαιτερόν τινα λόγον, ἵνα ἀπογοητευθῇ ἀπὸ τῆς ζωῆς, ἐλαχτάρει καὶ ἐπόθει αὐτὴν, καὶ θὰ παραμείνει πῖντοτε εἰς τὴν μνήμην μου ἡ φράσις του, ἦν ἐν τῇ ὥρᾳ τῆς ταραχώδους αὐτοῦ δυσνοίας ἐπρόφερε:

Παιδιά μου, σώσατέ με, θέλω νὰ ζήσω!

Παρ' ὅλην τὴν ὑπὸ πάντων ἐπιδεικνυομένην γενναιοσύνην πρὸς περιθάλψιν αὐτοῦ, ἦτο ἀδύνατον ν' ἀκουσθῇ ἡ φράσις αὐτῆ καὶ νὰ μὴ ἀναβλύσῃ ἐν δάκρῳ πικρὸν καὶ μαῦρον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῶν ἀκουόντων.

Καθ' ὅσον, ἀνεξαρτήτως τοῦ φίλτρον, τὸ ὅποσον τὰ τέκνα πρὸς τοὺς γονεῖς συνδέει, εἶναι πάντοτε κατὰ τὸ ἀπείρως μελαγχολικόν, ἢ ὑπερτάτη ἐκείνη ἐκκλησις τοῦ πονοῦντος, τοῦ ἀτυχῶς ἐκείνου καὶ βασανισμένου ἀνθρώπου, ὅστις, αἰσθανόμενος ὅτι μέλλει ἵνα ἐγκαταλεῖψῃ ἡμᾶς ἐντὸς μικροῦ, ἐπικαλεῖται τὴν ὑπάτην ἡμῶν ἀντίληψιν καὶ προστασίαν. Καὶ ἐάν ἡ φράσις αὐτῆ ἀπῆχαι ὀδυνηρῶς εἰς ὅλων μας τὰ ὦτα, βεβαίως ὅπως ἰδιαιτέρην ἐντύπωσιν ἐπροξέει εἰς τὴν μητέρα μας, εἰς τὸ πρόσωπον δηλαδὴ ἐκείνου, τὸ ὅποσον ἐδοκίμασε μετὰ τοῦ μέλλοντος νὰ ἐκλείψῃ διὰ παντός συντρόφου τοῦ βίου του, τὰς αὐτὰς κοινὰς χαρὰς καὶ λύπας, τὰς αὐτὰς κοινὰς πικρίας, τὰ αὐτὰ μειδιάματα, καὶ τὰς αὐτὰς ἐλπίδας.

Ἐνεκα τούτου, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ πατὴρ μου ἐπρόφερε τὴν ἀλησιμόνητον ἐκείνην φράσιν παιδιὰ μου, θέλω νὰ ζήσω, ἦτο ἀδύνατον ἢ πεποίθησις τῆς μητρός μου νὰ μὴ κλονισθῇ, καταλυμβανομένη δὲ ὑπὸ τινος δέους, νὰ μὴ ἐξέλθῃ τοῦ δωματίου, ἵνα μεταβῇ εἰς τὸ ἀπέναντι εὐρισκόμενον εἰκονοστάσιον καὶ ποιούσα τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, παρακαλέσῃ ἐκ νέου τὸν Χριστόν, ἢ τὴν Παρθένον Μαρίαν.

Ἄλλ' ἡ πάλη, ἡ διεξαγομένη μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου, ὡς ἦτο εὐλογον, δὲν ἦτο δυνατόν ἐπὶ πολὺ νὰ διαρκέσῃ, καὶ συμφώνως πρὸς τὰς βλέψεις τῶν ἰατρῶν, νικητῆς λίαν συντόμως θὰ ἐπῆρχετο τέλος ὁ θάνατος.

Τὴν πικρὰν ταύτην ἀγγελίαν ἐπρέπεν ἀναντιρρήτως καὶ ἐκ καθήκοντος, ἵνα μεταδώσωμεν εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις διαμένουσαν ἡμῶν ἀδελφὴν, δι' ἣ καὶ μίαν πρωίαν κατεπεῖγον τηλεγράφημα, ἀποστελόμενον εἰς τὴν ἐκεῖ θεῖαν μας, παρεκάλει αὐτὴν ὅπως παραλάβῃ αὐθωρεῖ τὴν ἀδελφὴν μας καὶ ἐσπευσμένως, διὰ τοῦ πρώτου ἀναχωροῦντος ἀεροπλοίου, ἔλθῃ ἐνταῦθα.

Μετὰ παρέλευσιν 48 ὥρων ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τοῦ τηλεγραφήματος, ἡ θεῖα μου, συνοδευομένη ἀπὸ τὴν θυγατέρα τῆς καὶ τὴν ἀδελφὴν μου, εἶχον φθάσει.

Ὁ πατὴρ μου ἐπανειλημμένως εἶχε ζητήσῃ τὴν «κόρην του», τὸ δὲ πρωὶ ἐκεῖνο δὲν πεμφορίσθη μόνον νὰ καθῆσθαι εἰς τὴν κλίνην του, νὰ ἐπακουμβῆσθαι ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων αὐτοῦ, ὡς συνήθως, ἀλλ' ἐζήτησεν ἄφθονον ὕδωρ, καὶ ἀφοῦ ἐπιμελῶς ἐνίφθη, περιεποιήθη τὴν κόμην του, καὶ προσελάθει τέλος κατὰ τὸ ἐνὸν καλλωπιζόμενος, νὰ ἀπαλείψῃ τὴν ὀχρότητα τοῦ θανάτου, ἣτις ἤρχισεν ἤδη νὰ ἐπικάθηται ἐπὶ τοῦ ὠραίου αὐτοῦ μετώπου καὶ τῶν παρείων του, σκεπτόμενος ὅτι οὕτως ὀλιγώτερον ἀλγεῖν θὰ ἦτο ἢ ἐντύπωσις εἰς τὴν ἀδελφὴν μας.

Παρατρέχων ὡς φυσικωτάτην τὴν συγκίνησιν, ἣτις τὸν κατέλαβε ἐπὶ τῇ ἀφιξεί αὐτῆς, δὲν δύναμαι νὰ μὴ ἀναφέρω τὴν ἀνέλπιστον χαρὰν, ἣν ἠσθάνθημεν ἀκριβῶς τὴν ἐπαύριον ἐπὶ μιᾷ πρωτοφανεῖ βελτιώσει, ἣτις ὅπως ἀπροσπίτως παρυσίασθη.

Πράγματι πρὸς στιγμὴν ὁ πυρετὸς κατέπεσεν, ἡ δύσπνοια ὑπεχώρησεν εἰς μίαν ὀλιγοσδήποτε κανονικὴν λειτουργίαν τῆς καρδίας, μία δὲ παράδοξος ἐπὶ τὰ βελτίω τροπῇ ἦτο τόσον ἐμφανῆς, ὅστε ὁ φίλτατος ἰατρός, ὅστις κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τὸν δυστυχῆ ἡμῶν πατέρα περιεποιεῖτο, ἐνόμισε καὶ ἐπίστευσεν, ὅτι ἴσως κατὰ τὸ ἀληθῶς θαῦμα ἔμελλε νὰ λάβῃ χώραν, λησιμονήσας καὶ αὐτὸς πρὸς στιγμὴν τὴν ψυχρὰν λογικὴν τῶν διδασμάτων τῆς ἐπιστήμης, καὶ παρασυρθῆς ἀπὸ τὸ αἰσθημα.

ὦ! τι φρικτὸς ἐνίστε διεξάγεται ἀνταγωνισμὸς μεταξὺ θρησκευτικῶν πεποιθήσεων καὶ αἰσθηματος ἀφ' ἑνός, τῆς ἐπιστήμης δὲ καὶ τοῦ καθήκοντος ἀφ' ἑτέρου! Καὶ εἰς τὴν διαπάλην αὐτὴν τῶν ἰδεῶν, ποσᾶκις ἢ ἀλήθεια ὀχρὰ θὰ ὑποχωρήσῃ, ἢ δὲ συνειδητῶς ἀσυναίσθητως θὰ καμφθῇ, ποδοπατούσα τὰ ὠραιότερα τῶν συναισθημάτων! Ἴνα ἐπανέλθῃ εἰς τὸν πατέρα μου, οὐδέποτε ἠγαπήσαμεν αὐτὸν περισσοτέρον ἐκείνης τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἅπαντες ἐπιστεύσαμεν, ὅτι παρὰ τὸν αἰῶνα, ἐν ᾧ βιοῦμεν, ἐν θαῦμα θὰ συνετελεῖτο.

Ἐνθυμοῦμαι οὖν ἐν μιᾷ δεδομένη στιγμῇ, τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὅλοι εὐρέθημεν εἰς τὸ μαγεῖριον, μὴδ' αὐτοῦ τοῦ ἰατροῦ ἐξαιρουμένου, καὶ ἡσυχλήθημεν ἐπὶ ἀρκετὸν διάστημα μετὰ διαφόρους μαγεῖρικὰς προετοιμασίας, εἴτε ἐπιμελῶς ἀφαιροῦντες τὰς ἰνᾶς ἀπὸ μικρὰ τεμάχια χρέατος, καὶ ῥιπτοντες αὐτὰ εἰς ζωμόν, εἴτε θερμαίνοντες γάλα, εἴτε προπαρασκευάζοντες διάλυσιν φαρμάκου τινός, καὶ εἴ τι ἄλλο.

Ἄλλ' αἱ ἐλπίδες ἡμῶν ἐντὸς μικροῦ ἀπεδείχθησαν φροῦδιαι, τὸ δὲ μειδίαμα ἀνεφάνη εἰς τὰ χεῖλη μας, ἵνα μᾶς ἀφήσῃ ἴχνη πικροτάτης ἀπογοητεύσεως. Διότι ἅμα τῇ δύσει τοῦ ἡλίου, τὴν βελτίωσιν διεδέχθη ἀπότομος ἐπιδεινώσις, καὶ τὸ πρῶτον ἡ μήτηρ μου ἀντελήφθη, ὅτι ματαίως ἐστήριξε τόσα πολλὰ ὄνειρα εἰς τὴν αἰσιοδοξίαν τῆς.

Ἰδὲ ἡ τελευταία νύξ τοῦ πατρὸς μου ὀλοταχῶς ἐβάδιζε, τὸ μυστήριον τοῦ θανάτου ἐσκόπευεν ἤδη ν' ἀποκαλυφθῇ, ἡ ὥρα τῆς ὑπερτάτης ἐξελέξεως διὰ τὴν ζωὴν τοῦ πατρὸς μου εἶχε σημάει, ἡ δὲ στιγμὴ, καθ' ἣν ἐπρόκειτο νὰ ριφθῇ εἰς τὴν αἰωνιότητα—ἢ τὴν ἀνυπαρξίαν—ἦτο ἐγγύς.

(ἔπεται τὸ τέλος)

ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΜΑΣ

Τὰ γεύματα και αι έσπερίδες.

Είς ουδεμίαν άλλην περίστασιν χρειάζεται ακριβής και τελεία γνώσις τών τρόπων του φέρεσθαι, όσον εις τὰ γεύματα και τὰς έσπερίδας. Είς τὰς δύο ταύτας κοινωνικάς συγκεντρώσεις εύρίσκειται τις πάντοτε πρό τώσων και τόσων ζητημάτων, εις τὰ όποια μόνον ή κατά βάθος γνώσις τών συνηθειών τούτων εύπορεί να μάς οδηγήση ασφαλώς.

Από τόν τρόπον, τόν όποιον θα κρατήσωμεν εις τὰ γεύματα και τὰς συναναστροφάς, από την εύγένειαν, την όποιαν θα δείξωμεν, θα κρίνουν οι περι ήμάς περι της άγωγής μας.

Και ή κρίσις των αυτή—τό τονίζω καλώς—βαρύνει πολύ τόσον δια τούς άνδρας, όσον και δια τὰς κυρίας.

Μία δεσποινίς πρό πάντων, ή όποια θέλει να θέλξη, να κάμη έντύπωσιν, να επιδειχθή τέλος πάντων χωρίς φόβον να πάθη γκάφες, αι όποια θα τη στοιχίσουν πολύ ακριβά, εις νέος, ό όποιος θέλει να φανή ότι είναι επιμελημένης άνατροφής και τάσεων εύγενών, πρέπει να γνωρίζουν καλλιστα τούς νόμους αυτούς, τούς όποιους έπήφισεν ή κοινωνία και οι όποιοι—πιστεύσατέ το—έχουν όλοι μίαν βαιθυτέραν αιτίαν, κάποιον λόγον ύπάρξεως.

Θα εκθέσω λοιπόν ότι σχετικόν δύναται να παρουσιασθή εις τοιαύτας συγκεντρώσεις και θα εξετάσωμεν με την άναγνώστριαν μαζί τὰς άπαιτήσεις της κοινωνίας μας. Θα προσπαθήσω να είμαι σύντομος και περιληπτική άλλωστε, ή εποχή των γευμάτων και των συναναστροφών έφθασε.

Προκαταρκτικά.

Έν πρώτοις, μη καλέσετε ποτέ ξένους εις γεύμα, άν δεν είσθε βέβαιοι ότι θα τούς εύαρεστήσετε. Δύνασθε να τούς προσφέρετε γεύμα άπλούν, απηλλαγμένον όλων των ύπερβολικών εκδηλώσεων της άφθονίας και πολυτελείας, άρχει να ίκανοποιή τὰς όρέξεις των προσκεκλημένων σας και δεν θίγη την καλαισθησίαν των.

Η αίθουσα, εις την όποιαν θα δοθίη τό γεύμα, πρέπει να είναι φωτεινή και να έχη σταθεράν μέσην θερμοκρασίαν, ήτις πρέπει να διατηρηται και εις την έτέραν αίθουσαν, όπου θα γίνη πρό και μετά τό γεύμα ή συγκέντρωσις.

Κατά τὰ επίσημα γεύματα, τό έδεσματολόγιον πρέπει να έχη δώδεκα είδη φαγητών, συμπεριλαμβανομένων του ζωμού και των έπιδορπίων. Κατά τὰ γεύματα, τὰ διδόμενα μεταξύ φίλων, ούτε ό αριθμός αυτός επιβάλλεται, ούτε ή παρατηρουμένη εις τὰ επίσημα γεύματα άφθονία.

Αι προσκλήσεις εις τὰ επίσημα γεύματα στέλλονται έγγραφώς όκτώ τουλάχιστον ήμέρας πρό του γεύματος· δια τὰ λοιπά φιλικά γεύματα ή προφορική πρόσκλησις είναι άρκετή· τότε όμως πρέπει να δηλωθή εις τὰς κυρίας τό είδος της περιβολής, τό όποιον προτιμάτε, διότι μία κυρία προσκαλουμένη εις γεύμα θα εύρεθίη πάντοτε εις δυσχερή θέσιν, μη γνωρίζουσα άν πρέπει να φορέση έξωμον ένδυμασίαν ή άπλούν φόρεμα επισκέψεων.

Η ΚΥΡΙΑ ΣΩΗ

Οι σάκκοι.

Όλος ιδιαιτέραν επιμέλειαν και φροντίδα έχουν οι μικροί σάκκοι, οι όποιοι κατήντησαν ν' άποτελούν άπαραίτητον έξάρτημα της γυναικείας περιβολής. Είδομεν έως τώρα πολλών ειδών και σχημάτων· έφ'έτος τόν χειμώνα θα ίδωμεν και σάκκους από γουναρικά.

Έπειδή έθεωρήθη ότι δεν έναρμονίζεται

Sauvudent

ΕΧΕΤΕ ΥΠ' ΟΦΕΙ ΣΑΣ

ότι εις την αποθήκην

P. ΣΟΦΙΑΝΟΥ και Σ'ΑΣ

έν Γαλατά, Όμερ Άμπήτ Χάν, 13,

εύρίσκειτε εις τιμάς άνεπιδέκτους συναγωνισμού πάν είδος Όρολογίων και κοσμημάτων, Σκευών πολυτελείας εκ λευκού μετάλλου ήγγυημένων, Μαχαιροπήρουνα Δίσκους και Κοχλιάρια γλυκού, Σερβίτσια Τετρου, Σαμαβάρια ρωσικά κλπ. κλπ.

Έξαιρετική πώλησις

ένεκα μεγάλης παρακαταθήκης.

Κοχλιάρια και πηρόνια φαγητού έξ'Άλουμίνουμ πρός Γρ. 15 ή δωδεκάς, όρολόγια, Ξυπνητήρια και θυλακιου πρός Γρ. 10 και 13 1/2, έκαστον.

σάκκος οίουδήποτε χρώματος και ύλικού πρός τό χειμερινόν γουναρικόν, δι' αυτό κατεσκευάσαν σάκκους από γουναρικά, όμοια πρός τὰ έπανωφόρια.

Αν τό έπανωφόριον είναι από γουναρικόν ένός είδους, φυσικά και τὰ τσαντάκια—τὰ όποια τώρα συνειθίζονται πολύ μεγάλα—θα είναι εκ του ίδιου. Αν όμως τό έπανωφόριον έχη γιακά και κοσμήματα έξ' άλλου γουναρικού, τότε και τό τσαντάκι θα συμφωνήση με αυτό.

Αυτό επιβάλλει ό συρμός.

Πώς επιδιορθώνονται τὰ γουναρικά.

Τὰ γουναρικά, όταν μάλιστα δεν είναι καλής ποιότητας, φθείρονται, πολλά μάλιστα χάνουν και την στιλπνότητά των μετά χρήσιν ένός έτους.

Είμπορώ να συμβουλεύσω εις τὰς άναγνώστριάς μου μέσον, δια του όποίου άν δεν κατορθώσουν να έπαναφέρουν εις τὰ γουναρικά των την πρώτην των στιλπνότητα, πάντως όμως επιτυγχάνονται ίκανοποιητικά άποτελέσματα.

Βρέξτε λοιπόν με μαγνησίαν μίαν φανέλλαν και τρίψτε ελαφρώς και επί πολύ τό γουναρικόν, ακολουθούσαι την φοράν των τριχών του, έπαναλάβετε αυτό πολλάκις και θα κατορθώσετε να τό άνακαινίσετε.

Η κόμμωσις.

Δια να δώσετε εις τὰ μαλλιά σας ώραιους κυματισμούς, οι όποιοι πολύ συνειθίζονται, μη καταφεύγετε εις τὰ σίδηρα, θεομά ή μή, διότι καταστρέφετε τὰς τρίχας.

Απλούστατα, πλέξτε άφ' έσπέρας τὰ μαλλιά, άφου τὰ βρέξετε όλίγον, εις μεγάλας χορδράς πλεξίδας, ένω δε τὰ πλέκετε, βάλετε από της κορυφής της πλεξίδος τὰς δύο άκρας κορδέλλας, την όποιαν ούτω πλέκετε μαζί. Αφου γίνη ή πλεξίδα, τραβάτε τὰ άκρα της κορδέλλας, φροντίζουσαι να κρατήτε εκ των κάτω την πλεξίδα και κάμνετε με την κορδέλλαν ένα ριόγκον. Με τόν τρόπον αυτόν τὰ μαλλιά άποκτώσιν ώραιους κυματισμούς, οι όποιοι δύναται να διατηρηθούν επί μίαν εβδομάδα.

ΙΑΝΘΗ

— Κάποιος φυσικός Άγγλος άξιεί, ότι 50,100 πλεξίδες γυναικείαι δύναται να σύρσει μίαν άτμομηχανήν σιδηροδρόμου!

Ο ΧΗΡΟΣ

«Ο Σταύρος, μ' όλα του τα πενήντα χρόνια, ήτο ο μικρός του Γραφείου μας. Καίτοι Τραπεζούντιος την καταγωγήν, έπολιτογραφήθη Έλλην πολίτης και υπηρέτησε μάλιστα και εις το στρατιωτικόν, εις ό προήχθη εις τόν επίξηλον βαθμόν του δεκανέως, και δέν ήξεύρω διά ποιόν άνδραγάθημά του, έλαβε και τό μετάλλιον της στρατιωτικής άνδρείας.

Τό λαμπρόν και ένδοξόν του παρελθόν τόν κατέστησεν όκηρόν. «Ό ζήλος μου, έσκέπτετο, ότε ήμην δεκανέως ήτο άκαταδάμιστος» τώρα μου επιτρέπεται όλίγη ήσυχία· άλλως τε, την εκέρδισα μέ τόν ιδρωτά μου», ώς εκ τούτου γραφείον πειό βρώμικο από τό ιδικόν μας, ήτο άδύνατον νά υπήρχεν εις κανέν μέρος του κόσμου. Η σκόνη έσημάτισε στρώματα συμπαγή επάνω εις τά έπιπλα, εις τά βιβλία και εις τά χρειώδη της γραφικής ύλης. Όλα ειμπορεί κανείς νά ειπή ήσαν παρθένα από ξεσκονιστήρι, διότι ξεσκονιστήρι ποτέ δέν τά ήγγισε, καίτοι ό Σταύρος έγύριζεν ή μάλλον εκουήτο μέ τό ξεσκονιστήρι υπό μάλης.

Τά μελανοδοχεία τί θά πη μελάνη δέν ήξευραν, τά καλαθάκια ειχον μέσα χωρτιά από της ιδρύσεως του Γραφείου και τό πάτωμα, υπό έποψιν καθαριότητος, ήδύνατο νά κάμη νά ώχριάσωσιν οι σταύλοι του Αύγειου. Άλλ' οι δημοσιογράφοι είναι καλα παιδιά, άνεξίκακοι και έπιεικείς προς τους ύποδεστέρους των. Ως εκ τούτου ό Σταύρος ούδέποτε ήκουσε τόν παραμικρόν ψυχρόν λόγον, ούδέποτε του έγένετο ή παραμικρά παρατήρησις. Τό πολύ-πολύ έχωριτευσεν εις βάρος του παρασήμου του και έστρωσαν μερικά νόστιμα καλαμπούρια, τά όποια ήρσεκε και αυτός και έξεκαρδίζετο και αυτός μαζί μας.

Ό Σταύρος ήτο έγγυμος. Τό μεσημέρι, έπειδή τό φύλλον μας ήτο έσπερινόν, έτρωγεν εις τό σπίτι του, τό βράδυ ή γυναίκα του του έφερεν τό φαγάκι του εις ένα καλαθάκι και έτρωγεν εις μίαν γωνίαν της διεκπραιώσεως. Ητο φασούλια, ροβίδια, φακή, σουπα κρύα, κανένα... γλύκισμα παγωμένο. Ό Σταύρος τά έτρωγε μέ μισό στόμα, τά μασούσε και τά ξαναμασούσε, μά κάτω δέν επήγαιναν.

— Άνοστα, άνοστα, έλεγε, δέν μασιούνται.

Άλλ' ως άνθρωπος της δημοσιογραφίας, ήξευρε πολλά και επαρηγορείτο λέγων :

— Τρώγει τις διά νά ζή και δέν ζή διά νά τρώγῃ.

Μία δυστυχία έπληξεν αίφνης τόν Σταύρον. Τό τρυφερόν ήμισύ του άπεβίωσε. Την πρωίαν του μοιραίου γεγονότος παρουσιάσθη εις τά Γραφεία μόλις ήνοιξε τό Ταμείον, έχυνε πύρινα δάκρυα, επνίγετο υπό λυγμών τό πρόσωπόν του έφαινετο μάλλον ως σπόγγος έμπεποτισμένος δακρύων, παρά πρόσωπον άνθρώπου. Ό Ταμίας συνεκινήθη τοσοϋτον, ώστε χωρίς την παραμικράν παρατήρησιν του έδωσε δύο μηνιαίους μισθούς.

Διά τά έξοδα της κηδείας, έμισθύρισεν ό Σταύρος.

Τό έσπέρας, ότε έπεστρέψαμεν, ή σκηνη ήτο άκόμη συγκινητικώτερα. Ό Σταύρος δέν ήτο πλέον σπγγος, άλλα καταρράκτης δακρύων και λυγμών. Παρεκάλεσε τόν διαχειριστήν νά του δοθῃ έν μικρόν επίδομα και άδεια άπουσίας όκτώ ήμερών. Ελάτρευε την μακαρίτιδα. Σκεφθήτε τό λιγάκι! Την ένυμφεύθη ότε ήτο άκόμη εις τό σύνταγμα.

Ητο τό ωραιότερο κορίτσι της πόλεως! και τό πειό τίμιο! Ούδεμία ποτέ άναμεταξύ τους δυσρέσκεια κατά τά είκοσιπέντε έτη του έγγάμου των βίου! Ούδεμία άντιλογία! Πάντοτε σύμφωνοι ως την πρώτην ήμέραν! Και δός του δάκρυα. Μάς συνεκίνησεν όλους και όλοι προσπαθήσαμεν νά τόν παρηγορήσωμεν, άλλοι μέ λόγους, άλλοι δέ

μέ μετσητιεδ ίκρια. Έδέχετο συγκεκινημένος και τά μέν και τά δέ μέ ίσοδύναμον ευγνωμοσύνην. Καύμενε Σταύρε!

Κατά την ήμέραν της κηδείας, όλον τό προσωπικόν του φύλλον συνώδευσε την εκφοράν μέχρι

του νεκροταφείου της Μεταμορφώσεως εις τό Σισλί.

Εις τό νεκροταφείον ό Σταύρος ήτο άπαρηγόρητος. Ένεθυμείτο όλον τόν λαμπρόν του συζυγικόν βίον και όλα τά άνεκτήματα προσόντα της

πρό αυτού νεκράς και έφαινετο σαν τες Ταταυλιναίς κεράτσες που λέγουν : «πιάστε με και λιγοθυμώ». Μετά βίας τόν συνεκρατήσαμεν πρό του χείλους του τάφου, έκαμε νά πέση και αυτός έντός, μη θέλων ν' άποχωρισθῃ «κεφαλής τοσοϋτονφιλάτης».

— Τί θά γίνω τώρα μόνος, παντέρημος, σαν ένας σκύλος! Θεέ μου, έχασα τό πάν.

Τόν έπήραμεν εις τό Φερίκιό, εις τό καφενειον «Η Πατρίς» του Χρυσομάλλη, πλάγι στο λουτρό και μέ μερικά παρήγορα λογακια, και μέ μερικά ρυακια, τόν συνεφέραμε.

✱

Μετά δύο μήνας—είχεν αναλάβει ήδη τά καθήκοντά του μετά του αυτοϋ πάντοτε ζήλου και της αυτής άμειώτου προθυμίας—ό Σταύρος ήλθε πάλιν έναπρωί εις τό Γραφείον μόλις ήνοιξε τό Ταμείον, και έξήτησε δύο μηνιαίους μισθούς.

— Πανδρεύουμαι, ειπεν. Ηύρα μιά γυναικούλα νόστιμη και πολύ πειό μικρή από μενα! Την είδα διά πρώτην φοράν την έσπέραν της ταφής. Ένεθυμείσθε. Είμαι πολύ ευχαριστημένος που πέθανεν ή πρώτη. Τώρα κατάλαβα τί θά πῆ γυναίκα. Σου φριάνει ένα παπός γιωνισί!!

Και έγλυψε τά χείλη του.

Ν. Σ.

ΣΟΒΑΡΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Β'.

Τό Μαρόκον και ή Περσία.

Έπειδή κατά την έποχην ταύτην είναι επί του πολιτικού τάπητος τά δύο μουσουλμανικά κράτη, τό Μαρόκον και ή Περσία, ή σημερινή του Τουρκικού κράτους περιπέτεια όφείλεται εις τά πολιτικά συστήματα των συνθηκών της άλλοτε άπολυταρχίας. Η παραγνώρισις της δυνάμεως ταύτης συνετέλεσεν εις την άποκατάστασιν της Τριπλής συμμαχίας Αυστρίας, Γερμανίας και Ιταλίας. Την ύπαρξιν του Μαρόκου και αυτής της Περσίας, θεωρεί σήμεραν ή Γαλλία ως μίαν άπλήν ικανοποίησιν των Γερμανικών βλέψεων, μολοντί ή Άγγλία ούδέποτε θά επέτρεπε την παραχώρησιν ταύτην.

Πολλά έλέχθησαν διά τας βλέψεις της Ρωσίας σχετικώς διά τό περσικόν ζήτημα, ούδεμία όμως άντετάχθη πρότασις, δυναμένη νά λογισθῇ έστω και ως άπλή παραχώρησις.

Άτυχώς ή Περσία άφ' ενός, τό δέ Μαρόκον άφ' έτέρου δέν άντιμετώπισαν την φυσικήν αυτών ευθύνην, άλλ' έφήρμοσαν την δημοσίαν γνώμην ως όπλον δικαιολογίας. Τοιαύτην αδυναμίαν άδέξιον έτήρησε και τό Μαρόκον, είναι δέ λυπηρόν ότι ή Νέα Τουρκία δέν έδικαιολόγησε τό ασθενέστατον τουτο έπιχείρημα διά ν' άπομακρύνῃ την κήρυξιν του Ιταλοτουρκικού πολέμου.

Άς έλπίζωμεν ότι εις τό μέλλον έναρμονίως τά ζητήματα ταύτα θά εκμηδενισθούν.

ΙΣΟΣΚΕΛΗΣ

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ

Κυβερνητική μέριμνα.

Ευριοκόμεθα εις την λίαν ευχάριστον θέσιν ν' αναγνώριωμεν την επιδειχθεϊσαν εσχάτως μέριμναν της Ὀθωμανικῆς Κυβερνήσεως ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων τῆς Αὐτοκρατορίας.

Κατόπιν τῶν διατυπωθέντων ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου παραπόνων ἐπὶ τῇ σκληρᾷ δολοφονίᾳ τοῦ αἰδίου Αἰμιλιανοῦ, ὁ Σαῖτ πασᾶς ἐπληροφόρησε τὸ Ἐθνικὸν ἡμῶν Κέντρον, ὅτι ἀπέστειλεν ἰδιαιτέρον πρωτοβάθμιον Ἐπιθεωρητὴν εἰς Γρεβενᾶ μετ' εὐρείαν δικαιοδοσίαν, ὅπως ἐξετάσῃ καὶ ἀνακρίνῃ πάντας τοὺς ὀπωσθήποτε ἐνεχομένους εἰς τὸ ἔγκλημα. Ἡ Κυβέρνησις εἶναι διατεθειμένη νὰ τιμωρήσῃ παραδειγματικῶς τοὺς δράστας καὶ τοὺς ἠθικοὺς αὐτουργοὺς τοῦ φόνου.

Ἐτερον δεῖγμα Κυβερνητικῆς μερίμνης εἶναι καὶ τὸ ἑξῆς: Ἡ ἐπὶ τῶν αἰτημάτων τῶν ἐθνοτῆτων ἐπιτροπή, μεταβάσα εἰς τὴν Ὑψ. Πύλιν, ἐζήτησε τὴν ἀπάντησιν τῆς Κυβερνήσεως περὶ τῶν αἰτημάτων τούτων. Ὁ Σαῖτ πασᾶς ἀπήντησεν ὅτι αὐθημερόν θὰ ὑπέβαλλε τὸ ζήτημα εἰς τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον. Ὅντως κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν ταύτην, εἰς τὸ τὴν ἐσπεραν τῆς Τετάρτης συγκροτηθὲν Ὑπουργικὸν Συμβούλιον ἔφερον ἐπὶ τοῦ τάπητος τὸ ζήτημα, ἐφ' οὗ καὶ διεξήχθη μακρὰ συζήτη-

σις. Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον ἐν τέλει ἀπεφάσισεν ὅπως δεχθῆ τὰ αἰτήματα ταῦτα μετ' ἰσχυροποιήσεως, ἀναβληθῆ δὲ ἡ συζήτησις τοῦ στρατολογικοῦ νομοσχεδίου, εἰς ὃ θὰ ἐπιφέρῃ ἡ Κυβέρνησις μεταλλαγὰς τινὰς συμφώνους πρὸς τὰ αἰτήματα τῶν Ἐθνοτῆτων.

Τὰς εἰδήσεις ταύτας ἀναγράφομεν τοσοῦτω μᾶλλον εὐχαρίστως, ὅσον εἴμεθα βέβαιοι ὅτι μετ' ἀνακουφίσεως καὶ χαρᾶς θ' ἀκουσθῶσιν ὑπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὃν ἐτάραξαν τὰ τελευταῖα γεγονότα.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Ἐγκαίνια.— Τὴν Κυριακὴν ἐγένοντο ἐν μεγίστῃ συρροῇ καὶ πολλῇ λαμπρότητι τὰ ἐγκαίνια τοῦ παρά το Ρύσιον νεοδημιουργοῦ ἐργοστασίου τῆς Ἐταιρίας Ἀρσλάν. Το διοικητικὸν συμβούλιον τῆς Ἐταιρίας χάριν περισσοτέρας λαμπρότητος ἐνοκίασεν ἀμιόβλιον τῆς Χαϊριέ, εἰς ὃ προσεκλήθησαν οἱ κυριώτεροι τῶν μετοχῶν, πολλοὶ ἐπιστήμονες, ἀρχιτέκτονες, ἐμπειροὶ καὶ δημοσιογράφοι. Τὸ πρόγευμα καὶ τὸ παρατεθὲν ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ τῶν ἡσάν πλουσιώτατα, ὃ δὲ και παντὶς ὑφθονος ἔρρευσεν ὑπὲρ τοῦ ἔργου τῆς Ἐταιρίας. Μετὰ τὸν τελεσθέντα ἀγιασμόν ἐν τῷ ἐργοστασίῳ, ὡμίλησαν ἐξ ὀνόματος τῆς Ἐταιρίας ὁ πρόεδρος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου κ. Λαγός, μετ' ὃ ὁ βουλευτὴς κ. Μπούσιος ἀνέπτυξε τὴν σπουδαιότητα τῆς βιομηχανίας εἰς τὴν πρὸσδον τῶν Ἐθνῶν, ὃ δὲ κ. Π. Κεσίσογλους ἠὲ χαρίστησεν ἐκ μέρους τοῦ τύπου.

Γάμοι.— Ἐν στενωτάτῳ οἰκογενειακῷ κύκλῳ ἐτελέσθησαν τὴν 8ην

τρέχοντος οἱ γάμοι τοῦ εὐφύμω γυνουστοῦ ἐν τῇ ἀγορᾷ μας προμηθευτοῦ γραφομηχανῶν κ. Χαλαλάμπους Λιβαδά μετὰ τῆς ἐρασμίας καὶ σεμνῆς δεσποινίδος Μαρίκας Α. Βουτσίνου. Τοὺς στεφάνους ἀντήλλαξεν ὁ πατὴρ τοῦ γαμβροῦ κ. Εὐάγγ. Λιβαδάς. Ραῖνομεν μετ' ἀνθῆ τὸ ἀρμονικὸν ζεύγος τῶν νεονύμφων καὶ τοῖς εὐχόμεθα τὸν βίον εὐτυχῆ καὶ μακρότατον.

— Ἐν Μακροχωρίῳ τῇ Κυριακῇ 9 τρέχοντος ἐγένοντο ἐν στενωτάτῳ οἰκογενειακῷ κύκλῳ οἱ γάμοι τοῦ γερελίδου νέου κ. Δημ. Α. Βουτσίνου, ἐργολήπτου ἀρχιτέκτονος, μετὰ τῆς εὐημένης καὶ συμπαθοῦς δεσποινίδος Θεοδώρας Δάλλου, τοῦ γνωστοτάτου ἐν Μακροχωρίῳ ἱατροῦ. Τοὺς στεφάνους ἀντήλλαξεν ὁ ἀδελφὸς τῆς νύμφης κ. Κωνστ. Δάλλου. Εἰς τοὺς διὰ τῶν τρυφερῶν τοῦ Ὑμεναίου δεσμῶν συνδεθέντας προσφέρομεν τὰ εὐχρινῆ μας συγχαρητήρια μετὰ τῶν θερμωτάτων εὐχῶν μας.

Θάνατοι.— Ἐν ἡλικίᾳ 70 ἐτῶν ἀπεβίωσε τῇ 7 Ὀκτωβρίου καὶ ἐκηδεύθη ἐν Τραπεζοῦντι ἡ Παιὴ Σαββα Θεοδοσιάδου, γυνὴ χρηστὴ καὶ ἐνάρετος, ἡμῶς, καταστήσασα τοὺς υἱοὺς αὐτῆς πεπαιδευμένους, δὲν ἤξιωθη τὰ βέλτη τούτους, υἱοκύψασα εἰς τὸ μοῖραϊόν, ἀφῆσασα δὲ ἀδελφοὺς τεθλιμμένους. Εἴη ἡ μνήμη αὐτῆς αἰωνία. — Κ. Δ. Δ.

Δημήτριος Ι. Μωυσιάδης.— Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐκηδεύθη ἐν μέσῳ πολλοῦ πλήθους ἐν Σαρμασικῷ ὁ προφῶρος τὸν βίον τετρατίσας συμπαθὴς φίλος, χρησιὸς οἰκογενειάρχης καὶ τιμιὸς πολιτὴς Δημήτριος Ι. Μωυσιάδης. Τῇ πενθούσῃ νύμφῃ, τῇ οἰκογενεῖᾳ Ι. Μωυσιάδου, Στ. Ζαφειροπούλου καὶ λοιποῖς συγγενοῖν εὐχόμεθα ἐξ ὕψους παρηγορίαν. — Β. Σ.

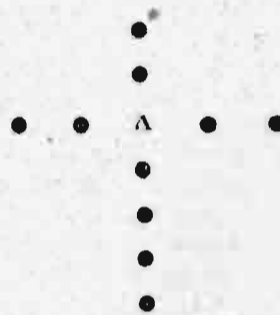
Θεατρικά.— Ἀτὸ τῆς Τετάρτης φθούσας ἐξ Ἀθηνῶν, ἤρχισε τὰς παραστάσεις τὸν εἰς τὸ Ὁδεῖον ὁ θίασος Ροζαλίας Νίκα-Φύροτ-Λεπενί-

τη. Ὁ θίασος οὗτος, ἀρίστα κατηρησμένος, περιέχων δὲ τὰ καλλίτερα στοιχεῖα πρὸς ἐπιτυχίαν, θὰ δώσῃ παραστάσεις ἐνταῦθα καθ' ὅλην τὴν χειμερινὴν περίοδον, καθ' ἣν θὰ διδάξῃ ἐκτὸς τῶν καλλιτέρων ξένων ἔργων καὶ τὰ τελευταῖα ἑλληνικὰ πρωτότυπα, τὰ ὁποῖα τοσοῦτον ἤρρεσαν ἐν Ἀθήναις. Τὰς παραστάσεις τοῦ ὀθιάσους ἤρξατο διὰ τοῦ «Σάν πειθάνω» τοῦ περὶ ἡμῶν ἔργου τοῦ Βερστάιν, μετ' ὃ ἔδωκε τὸν «Ἀκούσιον χορευτὴν» καὶ τὴν «Σιμόνην» διὰ πρώτην φοράν ἐνταῦθα, Περὶ τῶν ἔργων τοῦ θιάσου θὰ ἐπανέλθωμεν ἐκτενῶς εἰς προσεχῆς ἡμῶν φύλλον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

41. Σταυρός.

ὁρίζοντος ν' ἀναγινώσεται πόλις, καθέτως δὲ θάλασσα.

(Ἐπίσημη ὑπὸ Σφιγγός, Χάβζας)

42. Συλλαβογράφος.

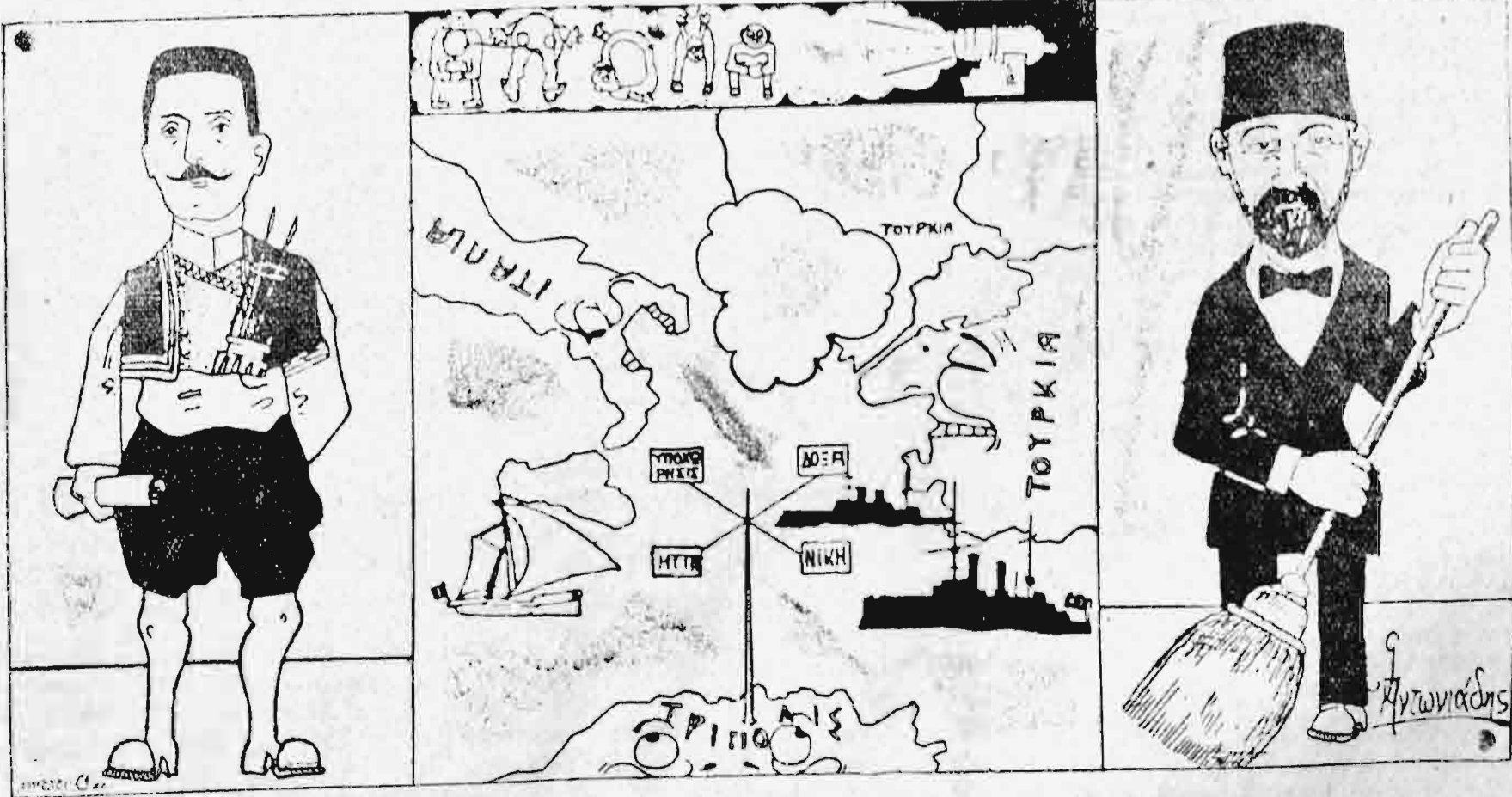
Πῶς μετὰ τὰ γράμματα Μ Λ Α δύναται νὰ σχηματισθῆ πόλις;

(Ἐπίσημη ὑπὸ Χ. Καραγκούνη, Κασσιόλιας)

43. Παράξενος ἐρώτησις.

Πότε οἱ πρέφεις καὶ οἱ ὑπουργοὶ γίνονται ἠθοποιοί;

(Ἐπίσημη ὑπὸ τοῦ Πουλι τῆς Μέρσισσας)

Ὁ κ. Νάλλης, γραμματεὺς τῆς Ὀθ. Βουλῆς.

Ὁ προσανατολισμὸς τῆς Νίκης.

Ὁ κ. Κωφίδης, κοσμητὸρ τῆς Βουλῆς.

Η ΜΑΓΙΚΗ ΝΥΜΦΗ

ΤΗΣ ΣΤΑΜΠΟΥΛ

(συνέχεια από σελ. 770)

— Τοῦ περιπτέρου ἐκείνου, ὅπερ ὁ Χαμήτ κάμνει τὰ μυστικά του συμβούλια. Ἀλλά, σὺ πῶς εἰξεύρεις πράγματα ποῦ ἀγνοοῦν ὅλοι;

— Ὡ, σουλτάνε! Εἶναι πολὺ μακρὰ ἡ ἐξήγησις τῆν ὀλίγοις ἰδοῦ ἡ ἱστορία: Ἐφθάσα εἰς Κωνσταντινούπολιν με τὸν σκοπὸν νὰ αλουτίσω. Εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν ἡ περιουσία εἶναι ἐγκεκλισμένη εἰς τὸ παλάτιον τοῦ Γιλδίζ. Διὰ τὴν εὖρη τὴν πρὸς περὶ κατ' ἀρχὰς νὰ μὴ ἀγνοῇ τίποτε ἐκ τῶν ἀνακτόρων... Με ἄλλοις λόγους συνήθροισα πληροφορίας κάθε ἄλλος εἰς τὴν θέσιν μου θὰ ἔκαμνε τὸ ἴδιον.

Διεκόπη. Ὁ σουλτάνος ἱσφιγγε τὰς χεῖράς του ἐντὸς τῶν ἰδικῶν του καὶ ἐπιθύριζε διὰ φωνῆς ταραττομένης ὑπὸ τῆς συγκινήσεως:

— Δὲν ἐρωτῶ πλείοτερα. Ἀφίνομαι νὰ ὀδηγηθῶ ἀπὸ σέ. Κάμε ὥστε ν' ἀποθάνω πλησίον τῶν ἀγαπητῶν μου κορασιῶν εἶθε δὲ ὁ Θεὸς νὰ εὐλογῇ σέ καὶ τὴν γενεάν σου, διότι παρέχει τὴν ὑστάτην χαρὰν εἰς ἕνα γέροντα ἄπελπιν!

κ'. Μεταξὺ κύλικος καὶ χειλέων.

Τεσσαράκοντα καὶ ὀκτὼ ὄραι εἶχον παρελθεῖ. Ἡ νύξ ἔρχεται τῆς δευτέρας ἡμέρας, τὴν ὅποιαν εἶχεν ὄρησῃ ὁ Μαλαρίας διὰ τὴν φυγὴν ὄλων τῶν ἐγκλείστων τοῦ Γιλδίζ.

Ἀπὸ πολλοῦ ὁ Ἀσσάρ εἶχε λάβει τὴν πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἄγισσαν. Ἦτο ἐπιφορημένος νὰ προμηθεύσῃ τὴν λέμβον καὶ τοὺς κωπηλάτας, οἵτινες κατὰ τὴν ἐξοδὸν τῶν ὑπονόμων τοῦ Τοπχανὲ μετέφερον τὴν μελαγχολικὴν Γιλμά καὶ τὴν Ἰωάννην Ρενώ ἐπὶ τοῦ γαλλικοῦ ἀτμοπλοίου.

Ὁ Μαλαρίας δὲν ἀμφέβαλλε διόλου περὶ αὐτῶν. Αἱ ὀδηγίαι, τὰς ὁποίας εἶχε δώσει εἰς τὸν Ἰωάννην, ἦσαν ὀρισμέναι καὶ σαφεῖς.

Ἐξ ἄλλου ὁ Μαλούκ, ὁ Σουλτάν Μουράτ καὶ ὁ ταχυδακτυλοργὸς θὰ ἐκλεπτον ἀπὸ τὴν Γαλλικὴν πρεσβείαν τὴν φαιδρὰν Γιλμά καὶ τὴν ἰδίαν νύκτα θὰ ἤνοῦντο πάμπας καὶ ἐγγοναὶ ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου, τὸ ὅποιον θὰ τοὺς ἔφερε μετὰ μεγάλην ταχύτητα εἰς ἑλεῖθερον χῶμα.

Καμμίαν δυσκολίαν δὲν εἶχον νὰ φοβηθῶσιν. Ἐπαίται εἶχον κατοπεύσει τὰ περὶ τὴν Γαλλικὴν πρεσβείαν. Τὸ δωμάτιον, τὸ ὅποιον κατεῖχεν ἐν αὐτῇ ἡ Γιλμά, ἦτο εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα, εἰδοποιηθεῖσα δὲ θὰ κατήρχετο μετὰ κλίμακα, τὴν ὅποιαν θὰ ἔθετον εἰς τὸν ἐξωτερικὸν τοῖχον. Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἀστυνόμους, ἂν παρουσιάζοντο, ἦτο γνωστόν, ὅτι ἐν γενναίων μακτοῖσι θὰ τοὺς καθίστα βωβοὺς κα τυφλοὺς.

Οἱ ἵπποι ἐφθασαν καὶ ὁ Μουράτ καὶ ὁ Ἀλκιβιάδης ἀνέβησαν ἐπ' αὐτῶν φαιδροὶ πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν σχεδίων των.

Εἰς τὰς καρδίας των τὸ παρελθὸν ἐφαίνετο ὡς ἐν βαρῷ ὄνειρον ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὸ προσεχὲς μέλλον θὰ τοὺς ἀνεκοίφισεν. Ὁ Μουράτ, τοῦ ὁποίου ὁ βίος εἶχε παρέλθει μέσθ' ὀδύνης, εἶπε πλέον νὰ εἶναι ὁ δυνατὸς σουλτάνος καὶ ἐγένετο ὁ εἰσυχῆς πάμπας. Ὁ δὲ Μαλαρίας ἐπέτα κυριολεκτικῶς ἐκ χαρᾶς. Πρὸ αὐτοῦ εὐφροσκόνοτο δύο νεάνιδες ἡ μία, ἡ Γιλμά τοῦ Γιλδίζ, ἐφαίνετο ἀπροκαλύπτως, ὅτι συνεπάθει τὸν Ρενώ ἢ ἄλλῃ, τῆς ὁποίας μολὶς ἐνεθυμιεῖτο τὰ χαρακτηριστικά, θὰ συγκατετίθετο νὰ γίνῃ σύντροφός του;

Εἶναι ἀληθές, ὅτι τὴν φαιδρὰν Γιλμά εἶχε νὰ τὴν ἴδῃ ἀπὸ τῆς ἐσπέρας, καθ' ἣν συνητήθησαν εἰς τὸν ἀγροτικὸν οἰκίσκον τοῦ Ἀλῆ Ρεμέχ, ἀλλ' ἡ καρδιά του τῷ ελεγεν, ὅτι καὶ ἡ Γιλμά αὐτὴ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ εἶναι ὄραια. νὰ μὴ εἶναι ὄνειρῶδης νύμφη.

Ἡ καρδιά τοῦ Μαλαρίας εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν ἔπαυε νὰ εἶναι πλέον ἡ ψυχρὰ καὶ ἀδιάφορος καρδιά τοῦ ταχυδακτυλοργοῦ.

Οἱ ἀστέρες ἐλαμπον εἰς τὸν ἀνέφελον οὐρανόν, οἱ δὲ ἵπποι ἐβάδιζον μετὰ μεγάλην ταχύτητα.

— Ἄς σταματήσωμεν τ' ἄλ. γα, λέγει ὁ Μαλούκ.

— Πῶς; ἐφθάσαμεν; ἠρώτησεν ὁ Μαλαρίας.

Πραγματικῶς εἶχον φθάσει ἐξωθεν τοῦ τοίχου τοῦ ἀρμενικοῦ νεκροταφείου τοῦ Πέραν.

— Ἐφθάσαμεν τόσον γρήγορα! συνεπλήρωσεν ὁ ταχυδακτυλοργός.

Ἀμέσως εἰς ἄνθρωπος ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖον, ἐδέχθη τοὺς χαλινοὺς τῶν τριῶν ἵπων, οἱ δὲ ἵπποι πεζοὶ πλέον ἤρχισαν νὰ βαδίζου.

Ἐφθασαν ἐπὶ τῆς πλατείας Ταξειμίου, ἐβάδιζαν παρὰ τὸ Ἀυτοκρατορικὸν λύκειον, ἀφῆκαν πρὸς τ' ἀριστερὰ τὴν ὁδὸν Γενή-Τσαρσι καὶ μετ' ὀλίγον εἰσῆλθον εἰς τοὺς κήπους τῆς Γαλλικῆς πρεσβείας.

Τὸ πᾶν ἦτο σιωπηλὸν καὶ σκιῶδες. Ὁπισθεν τῶν

τριῶν ἀνδρῶν διεγράφετο ἡ σκιαγραφία τῆς ἐκκλήσιας τοῦ ἁγ. Ἀντωνίου, ἐμπρὸς δὲ ὑψοῦτο τὸ κολοσσιαῖον κτίριον τῆς πρεσβείας μετὰ ἐν παράθυρον φωτισμένον: ἦτο τὸ σύνθημα.

— Τὸ παράθυρόν της, ἐπιθύρισε ὁ Μουράτ μετὰ φωνὴν ἐλαφρὰν καὶ τεταραγμένην.

— Ναί, ἀπήντησε μετὰ τὸν ἴδιον τόνον ὁ Μαλαρίας, συγκεκλιμένος ἐπίσης.

— Τώρα θὰ φανῇ.

Ἐπειτα στρεφόμενος πρὸς τὸν Μαλούκ,

— Ποῦ εἶναι ὁ ἄνθρωπος; ἠρώτησε.

— Μετὰ τὴν σκάλαν;... νομίζω, ὅτι θὰ εἶναι κρυμμένος ἐδῶ κοντὰ.

— Ζήτησέ τον.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἐπαίτων ἔσπευσε νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν διαταγὴν, ὅτε μία ἀνθρωπίνῃ σκιά ἐφάνη πρὸ αὐτοῦ.

— Εἶσαι σὺ, Γιακούπ;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἡ σκιά ἀπήντησεν:

— Εἶμαι ἐγὼ... ἢ μᾶλλον εἶμαι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος θὰ γίνῃ πτώμα ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν.

Ὅλοι ἤρχισαν νὰ τρέμου ἀκούσαντες τ' ἀπαίσια αὐτὰ λόγια. Διὰ μιᾶς κινήσεως ἐπλησίασαν ἀλλήλους καὶ ἔμειναν κατάπληκτοι.

Μετὰ τοὺς δακτύλους συνεσπασμένους ἐπὶ τοῦ κορμοῦ ἐνός δενδρυλλίου ὁ Γιακούπ πελιδνός, αἰμώφροτος, μολὶς ἐκρατεῖτο.

— Ἄλλ' εἶσαι πληγωμένος! ἐφώναξεν ὁ Μουράτ.

— Θανασίμως... Εὐλογημένος νὰ εἶναι ὁ Ὑψίστος ποῦ μοῦ ἐπέτρεψε νὰ ζήσω ἕως οὐφθάσης.

— Ποῖος σ' ἐκτύπησεν;

— Ὁ ἀρχηγὸς Γέρβας!

Τὸ ὄνομα αὐτὸ ἔπεσεν ὡς κεραυνὸς ἐπὶ ὄλων.

— Ὁ Γέρβας, ἐπανέλαβεν ὁ Μαλούκ, ὁ Γέρβας, ὁ πιστὸς τοῦ Ἀβδουλ Χαμήτ!

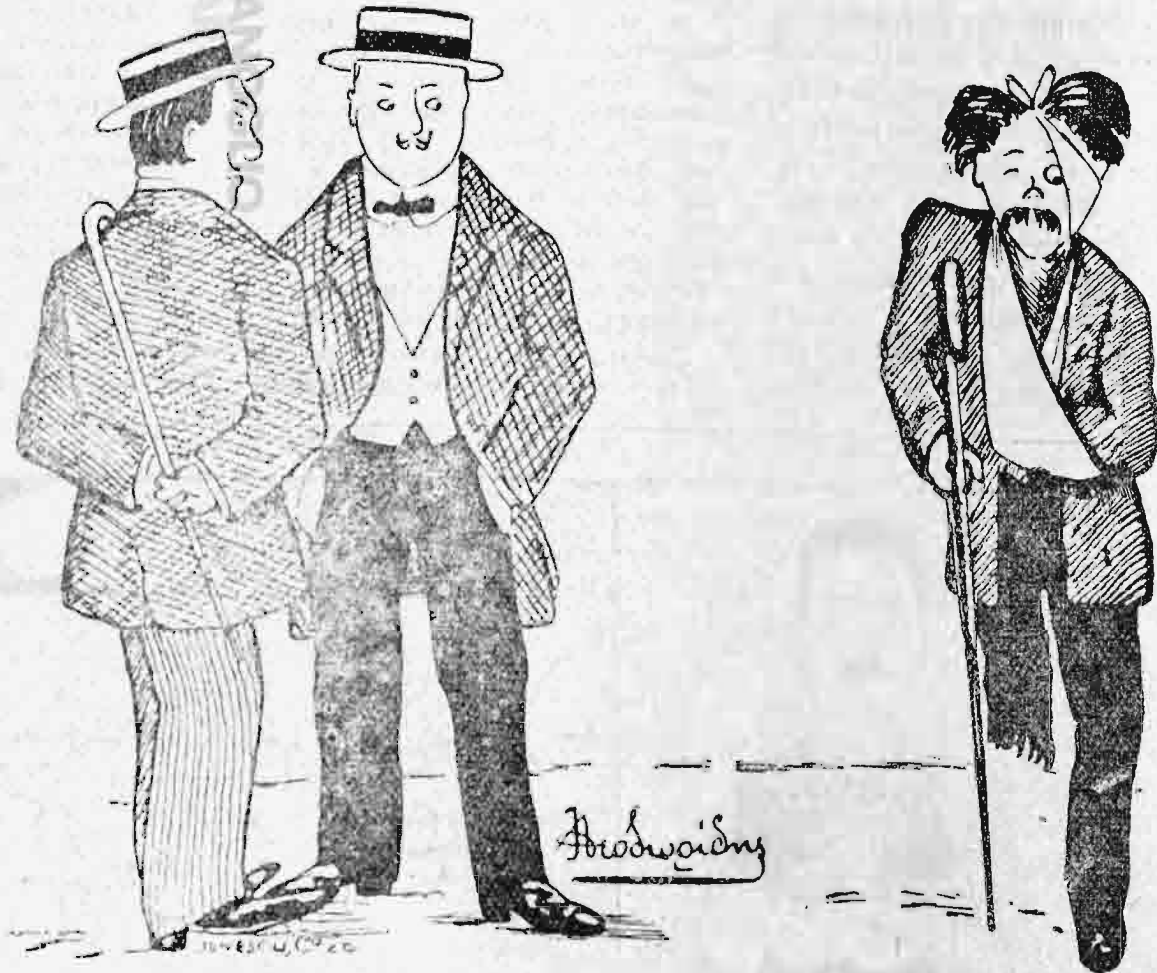
— Αὐτὸς ὁ ἴδιος.

— Ἀλλὰ διατι; Πῶς;

Ὁ πληγωμένος ἐβράδυνε μίαν στιγμὴν ν' ἀπαντήσῃ. Ἀνέπνευσε βαθυτάτα, ὡς ἂν ὁ ἀῆς ἐλείπεν ἀπὸ τὸν πνευμόνά του

(ἀκολουθεῖ)

Κακογλωσσιά...

— Γιὰ δὲς τὰ χάλια αὐτουνοῦ.
— Τὰ ξέρω· ἀντάμωσε στὸ δρόμο του αὐτοκίνητο...

Ὁ κ. Ν. Βασιλειάδης, ἰατρός, συνέστησεν εἰδικὴν κλινικὴν γυναικολογίας καὶ μαιευτικῆς στὴν Μεγαλὴν Ὀδὸν τοῦ Πέραν (πασὰς Ὀλιβο) πλάγι στὴν Παναγίαν. Θεραπευτικὴ διὰ νέων μεθόδων καὶ νέων ἐργαλείων. Ἰατρικαὶ συμβουλαὶ διὰ μυστικῶν ἐπιστολῶν Συμφωνία κατ' ἀποκοπήν. Οἱ πτωχοὶ κάθε Πέμπτην δωρεάν.

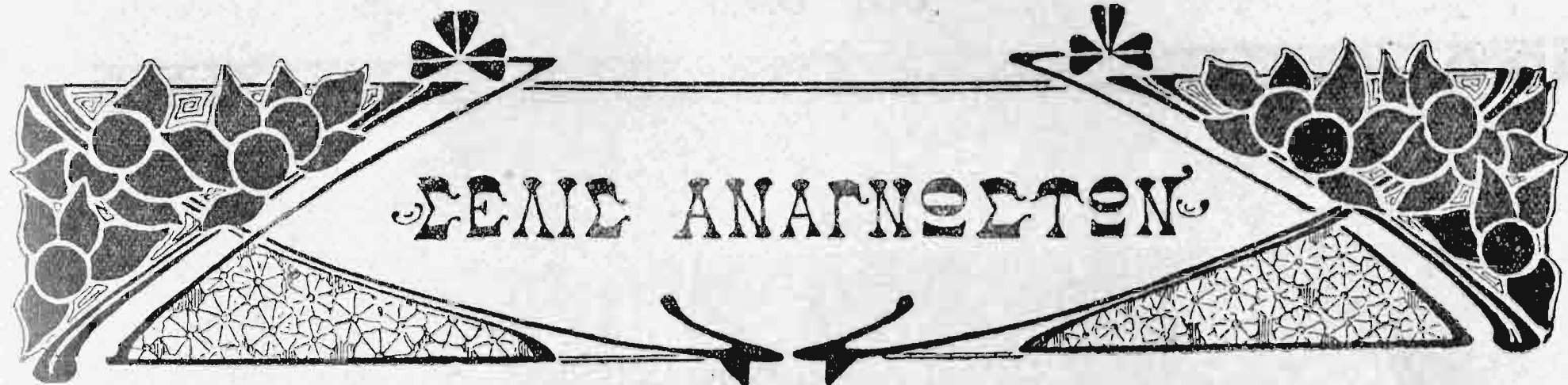
Ἐξεδόθη:

Διὰ τοὺς γονεῖς καὶ διὰ τὴν νεολαίαν μας
Β. Κιολεμένογλου — «Τὰ Ἀφροδίσια νοσήματα»

Εὐρίσκειται εἰς ἅπαντα τὰ βιβλιοπωλεῖα
καὶ παρὰ τῷ συγγραφεῖ:

Δίοδος Γαλατᾶ Σεράϊ, ἀριθ. 1.

— Τιμὴ γρ. 4 —

'Απ' Όλα

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Ίδρυθείσα τόν Αύγουστον τού 1910.

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ ΕΤΗΣΙΑΣ

Διά τήν Τουρκίαν (μετά τών ταχ. τελών) Γρ. 25.—
το έξωτερον » » » » Φρ. 8.—

Εξάμηνοι τὰ ἤμισθ.

20 Παρ.—ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ—Παρ. 20
Τὸ «'Απ' Όλα» ἐκτυπῶνται ἐβδομαδιαίως εἰς
ΔΕΚΑ ΧΙΛΙΑΔΑΣ ἀντίτυπα.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ.

ΓΑΛΑΤΑ- ΠΕΜΠΤΟΠΑΖΑΡΟΝ, ΣΑΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16

ἈΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΙΝ, Θ Μιχαηλιδ. 'Ελάβομεν
εὐχαρ. — Αὐτόθι, Δ. Μπογιατζ., τίμ. ἐλήφθη,
εὐχαρ, σειράν στέλλομεν.

ΑΜΙΣΟΝ, Σάβ 'Αποστολ, τίμ. ἐλήφθη, εὐχαρ.
σειράν στέλλομεν

ΒΟΥΝΑΡ ΧΙΣΑΡ, Δεσποιν(δα Κορν. Μητάκου,
εὐχαριστοῦμεν θερμῶς δι' εὐγενεστάτας ὑπὲρ τοῦ
'Απ' Όλα» ἐνεργείας σας. 'Ελάβομεν ὑπ' ὄψει,
σειράς στέλλομεν. Εἰσπεράξαμεν, εὐχαριστοῦμεν
καὶ πάλιν.

ΒΑΡΝΑΝ, Κ. Κωνσταντινίδ., φράγκα 20 ἐλήφθη-
σαν. εὐχαρ.

ΒΙΖΥΗΝ. Ι. Δουλοῦδ. Γρῶσ. 50 ἐλάβομεν. εὐχαρ.

ΓΡΕΒΕΝΑ, Ν. Φ Κοσιδ ἐλάβ. μεν. εὐχαρ.

ΓΚΙΟΥΜΟΥΑΤΖΙΝΑΝ, Μεν. Παυλίδ., 'Εμφ.
γρ. 10 ἐλήφθη, ἀναμένομεν καὶ τὰ πρὸς συμπλήρ.
ἔτερα 2 1/2. Φύλλα σ' ἕξαι. ὀλοτελῶς ἐξηνητήθ.,
λοιπὰ στέλλομεν.

ΔΟΞΑΤΟΝ (Δράμας), Ι. Νάνον, ἔμβασμά σας
ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν, ἔλλειποντα στέλλομεν.

ΖΟΓΚΟΥΛΑΚ, Βασ. Νικολ. ἔμβασμά σας ἐλή-
φθη, εὐχαρ. — Αὐτόθι, Δ. 'Ιωαννιδ. ἐλάβομεν καὶ
συνειμωροφωθήμεν· ὑπόλοιπον 2 1/2 γρ. ἀναμένομεν.

ΚΕΡΑΣΟΥΝΤΑ, Ι. Καπνολ., τίμ. ἐλήφθη, εὐχαρ.
ἔλλειποντα στέλλομεν.

ΠΑΝΟΡΜΟΝ, Δ. 'Ηλιοπούλον, τίμ. ἐτησ. ἔγγρ.
ἐλήφθη, εὐχαρ.

ΠΕΤΡΑΝ (Μιτυλήνης), Κ. Καζάξην, εὐχαρ. διὰ
συγχαρητήρια. 'Αναμένομεν.

ΣΤΑΘΜΟΝ ΒΟΥΚ, Κ. Παλαιῶάν., ἐλάβομεν,
εὐχαρ. Γράφατέ μας ἀριθμούς ἔλλειπ. ἵνα συμπλη-
ρωσωμεν.

ΧΙΟΝ, δα 'Ιφιγ. Κουβελό, ἐλάβ., εὐχαρ — ΧΑ·Γ·
ΜΑΝΑ, Π. Καραχισσαρ. Μία τῶν ὄρειο-έρων ἐπι-
στολῶν, τὰς ὁποίας μεχρι σήμερον ἐλάβομεν, εἶναι
ὀμολογουμένως καὶ ἡ ἰδική σας. Αἱ συμπαιθεῖς ὑπὲρ
τοῦ 'Απ' Όλα» ἐκφράσεις σας μᾶς συγκινοῦσι
βαθίτατα, ἐν ταύτῃ δὲ καὶ μᾶς ἐνισχύουν εἰς τὸν
ὑπὲρ τῆς διαπλάσεως τῆς κοινωνίας ἀγωνά μας.
Αἱ ἐγγραφαὶ ἄρχονται ἀπὸ τοῦ πρώτου φύλλου
ἐκάστης ἑξαμηνίας, ἤτοι ἀπὸ τοῦ 53ου διὰ τὴν
γ' ἑξαμηνίαν.

ΚΟΡΥΤΣΑΝ, Ξενοφ. Δάκον, ἐλάβ. εὐχαρ. —
Αὐτόθι, 'Ιωάνν. Τσίτσον, σᾶς εὐχαριστοῦμεν διὰ
τὰς τόσον συμπαιθεῖς ὑπὲρ τοῦ 'Απ' Όλα» ἐκφρά-
σεις καὶ εὐχὰς σας εἰς τὰς ὁποίας μεγαλὴν εὐφί-
σκομεν ἠθικὴν ἀνακούφιον. Ὑπολείπονται, μεχρι
τέλους τρεχούσης (τρίτης) ἑξαμηνίας, γρ. 22 1/2.—
Αὐτόθι, 'Ιωσήφ Λαζάρου, ἐλάβομεν ἔμβασμα καὶ
ἐγκαρδίως σᾶς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς φιλικωτάτας
ὑπὲρ τοῦ 'Απ' Όλα» ἐνεργείας σας. Πρὸς τὸν
ἴφ' ὅμων ὑποδεικνύομενον ἡμῖν ὡς ἀντιπροσώπὸν
μας ἐν Κορυτῶ Σπ. Ἀγοριστὸν ταχυδρομικῶς γρά-
φομεν.

ΚΟΝΤΖΕΝ, δα Οὐρανίαν Καλογνώμον, ἔμβασμά
σας 112 1/2 γρ. ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.

ΚΑΛΛΟΝΗΝ, Ἀδελφ Σάκη, ταχυδρομικῶς
γράφομεν.

ΔΟΥΛΕ ΒΟΥΡΓΑΖ, Εὐρ 'Εμμανουήλ, εὐχαρι-
στοῦμεν θερμῶς διὰ τὰ τόσον τρυφερά πρὸς τὸ
'Απ' Όλα» αἰσθημάτα σας, τὰ ὁποία ἐνδομύχως
μᾶς συγκινοῦν. Ἐλλείποντα φύλλα στέλλομεν Ὅρος
ἀπασάβατος τῶν πλείστων ἐκ τῶν συνεργατῶν μας,
ἐν οἷς καὶ τοῦ 'Απολογητοῦ, εἶναι τὸ incognito.
Δυπούμεθα ὡς ἐκ τούτου πολὺ μὴ δυνάμενοι ν' ἀπο-
καλύψομεν τὸ ὄνομά του, διεβίβασαμεν ὁμως πρὸς
αὐτὸν τὰ συγχαρητήριά σας.

ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΝ, Γεώργ. Ταζουλ., τίμ. ἐλήφθη,
εὐχαρ. — ΜΙΤΥΔΗΝΗΝ, Θεόδ. Κυριακ., ἐλάβομεν,
εὐχαρ., ἔλλειπον στέλλομεν.

ΝΙΓΔΗΝ, Ν. Χαλεπλ., ταχυδρομικῶς γράφομεν.
— ΝΕΟΧΩΡΙΟΝ (Βοσπόρου), Ι. Μπάμπην, ἡ χα-
ριτωμένη σας ἐπιστολή μᾶς ἐνεθουσίασε, τὰ εὐγε-
νή σας αἰσθημάτα βαθέως μᾶς συγκινοῦσι καὶ
μᾶς ἐνθαρρύνουσιν εἰς τοὺς φιλογενεῖς ἀγωνάς μας.
Τὸ 'Απ' Όλα» μὲ τοιοῦτους φίλους, δικαιοῦται,
νομίζομεν, νὰ καυγάται.

ΞΑΝΘΗΝ, Π Ν. Ζ, στέλλετε πρὸς δημοσίευσιν
εἰς τὴν στήλην τῶν κοινωνικῶν καὶ διαφημίσεων.
Δυπούμεθα, διότι δὲν θὰ λάβομεν καμμίαν ἐκ τῶν
δύο ὑπ' ὄψει: πρῶτον μὲν, διότι ἡ ἐπιστολή σας
εἶναι ἀνυπόγραφος, δεύτερον δὲ διότι αἱ διαφημίσεις
πληρῶνονται.

ΠΩΛΗΣΙΣ — ΑΓΟΡΑ — ΑΝΤΑΛΛΑΓΗ

Γραμματοσήμων

ΑΛΕΞ. Ι. ΑΜΟΙΡΟΓΛΟΥ

Erzerum-Turquie.

ΔΕΛΤΙΟΝ

παρέχον δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὰς Δύ-
σεις τῶν ἐν τῷ 62ῳ φύλλῳ δημοσιευομένων
Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

ΟΛΛΑΙ ΘΑ ΚΛΗΡΩΘΗΣΙ

Προσεχῆς κλήρωσις 2/15 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ μὲ μέγαν λαχνὸν Φρ. 250,000

Διὰ ν' ἀγοράσῃ τις μίαν ὁποιαδήποτε λαχειοφόρον ὀμολογίαν, ὁφείλει καὶ ἐλάχιστον ὄρον
νὰ δαπανήσῃ περισσοτέρας τῶν πέντε λιρῶν Τουρκίας, ἐνῶ διὰ τοῦ ποσοῦ τούτου ἀγοράζει

ΤΡΕΙΣ (3) ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΥΣ ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ

ΚΤΗΜΑΤΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΟΛΛΑΝΔΙΑΣ

καὶ τοιοῦτοτρόπως ἀποκτῆ τρεῖς τύχας ἀντὶ μᾶς, κατὰ συνέπειαν ἔχει μεγαλειώδη ἐλπίδα νὰ
κερδίσῃ ἓνα τῶν μεγάλων λαχνῶν, οἱ ὁποῖοι ποικίλουσιν ἀπὸ ΦΡΑΓΚΑ

- 250000
- 150000
- 125500
- 100000
- 75000
- 62500
- 10000

εἰς τὰς (6) ἔξ ἐτησίας κληρώσεις, αἱ ὁποῖαι γίνονται δη-
μοσίᾳ ἐν Ἀμστελδαμῶ, ὑπὸ τῶν ἑλεγχῶν Συμβολαιογρά-
φου, εἰς τὰς 2)15 Φεβρουαρίου, 2)15 Ἀπριλίου, 2)15 Ιου-
νίου, 2)15 Αὐγούστου, 2)15 Ὀκτωβρίου καὶ 2)15 Δεκεμ-
βρίου, κατὰ τὰς ὁποίας δώδεκα χιλιάδες (12000) λαχνοὶ
κερδίζουσι διάφορα ποσά.

Αἱ κληρούμεναι ὀμολογίαι πληρῶνονται ἀμέσως εἰς με-
τρητὰ καὶ ἀνευ ἐκπτώσεως. Οὐδέποτε παραγράφονται ὅσα
δήποτε ἔτη βραδυτέρον καὶ ἂν παρουσιασθῶσιν.

Ἐν περιπτώσει κληρώσεως εἰς τὸ ἄρτιον, ἀνταλλάσσο-
μεν τὰς ὀμολογίας ἀζημίως διὰ τὸν ἀγοραστήν δι' ἄλλων
μὴ κληρωθεισῶν.

Ἐπὶ ἐνεχύρῳ τῶν ὀμολογιῶν τῆς Κτηματικῆς Πίστεως
'Ολλανδίας, δανειζομεν μίαν λίραν Τουρκίας ἐφ' ἐκάστης
μὲ τόκον 6 ο)ο ἐτησίως.

Ὑπὸ ἔποψιν ἀσφαλείας αἱ ὀμολογίαι αὗται εἶναι πρώτης τάξεως, διότι ἡ Κτημα-
τικὴ Τράπεζα τῆς Ὀλλανδίας, ἔχουσα κεφάλαια εἰς μετοχὰς καὶ ὀμολογίας Φρ.
114,000,000, ὑποχρεοῦται νὰ τὰ χρησιμοποῖῃ μόνον εἰς δάνεια ἐπὶ κτημάτων.

Τιμὴ τοῖς μετρητοῖς

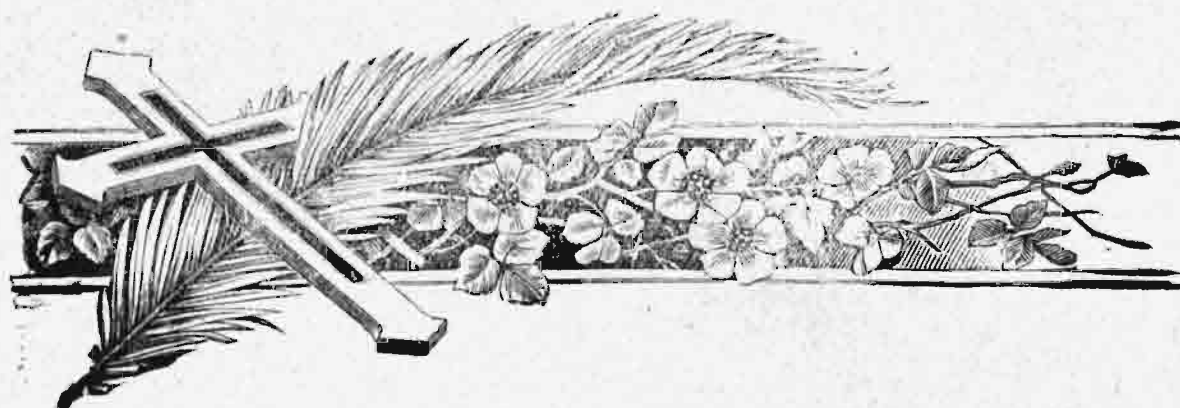
ΓΡ. ΧΡ. 166

δι' ἐκάστην ὀμολογίαν πληρωνόμενα ἐφ' ἅπαξ

Δι' ἀγορὰς ἀποταθήτωσιν πρὸς τὴν «Δαϊκὴν Ὀθωμ. Πίστωσιν» (Π ΑΔΑΔΥ καὶ Σα)
ὁδὸς Μεστρεμπανέ, Χουριέτ γάν, ἀριθ. 13—15, Γαλατῶ-Κωνσταντινουπόλιν, (Credit Paru-
laire Ottoman, Galata-Constantinople, Huriet han, 13—15)

Οἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν πρέπει μᾶζι μὲ τὴν παραγγελίαν νὰ ἐμβάζωσι καὶ τὸ τίμημα διὰ
μανδαιδοστ ἢ τσέκ.

Σημ. — Ζητοῦνται ἀνταποκριταὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἔξωτερον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΟΛΟΦΟΝΗΘΕΝΤΑ ΛΙΜΙΛΙΑΝΟΝ

Τὰ χέρια, ποῦ Σ' ἐσφάζανε καὶ ἐσβήσαν τὴν πνοή Σου,
 Δὲν ἤξεραν πῶς λάξευαν τὴν ἔνθεη μορφή Σου
 Σὲ κάθε ἑλληνικὴ καρδιά καὶ ἑλληνικὴ γωνία.

Ὡς τὰ οὐράνια ὑψώσανε τὴν τίμια Σου θυσία,
 Σ' ἐκάναν ἱερομάρτυρα τῶν ἱερῶν ἀγώνων,
 Καὶ τ' ὄνομά Σου ἐδόξασαν σ' αἰῶνες τῶν αἰώνων.

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ